

DUYGUSAL İFLASIN ANATOMİSİ

Yanlış Kişiyeye Oynanan Büyük
Kumarın Bedeli ve Zihinsel
Sermayenin Yeniden İnşası

Eren DOĞU

İçindekiler

GİRİŞ: SİSTEMİN ÇÖKÜŞ ANATI

BÖLÜM 1: SİNYAL GÜRÜLTÜSÜ VE İLK TEMAS (5 OCAK)

- 1.1. Kimlik Doğrulama Hatası
- 1.2. "Robot" Paradoksu
- 1.3. Zaman Farkı ve Ateşkes
- 1.4. Sınav Cephesi ve Akşam Rutini

BÖLÜM 2: SOĞUK SAVAŞ VE EKONOMİK İSTİHBARAT (6-10 OCAK)

- 2.1. Hesaplanmış Zayıat: Matematik Cephesi
- 2.2. Düşük Bant Genişliği ve Veri Akışı
- 2.3. "Burada Daha Çok Yemek Yiyebilirsiniz"
- 2.4. Ertelenen Seferberlik

BÖLÜM 3: YATIRIM TERCİHLERİ VE PARANOYANIN FİLİZLENMESİ (11-13 OCAK)

- 3.1. Sermaye Koruma Stratejisi: Yalnızlık
- 3.2. Dijital Bahar ve Görsel İstihbarat

3.3. Dilbilimsel Savunma ve Paranoya

3.4. Manevi Cephe ve Sabah Disiplini

BÖLÜM 4: YAPAY Zekâ HALÜSİNASYONU VE ERKEN BLITZKRIEG (14 OCAK)

4.1. Çift Frekanslı Yaşam: Beden Camide,
Ruh Rusya'da

4.2. Dijital Simya: "Biz" Fotoğrafları

4.3. Taktiksel Hata: Erken "Blitzkrieg"

4.4. İşgal Altındaki Zihin

BÖLÜM 5: KANDİL GECESİ VE DİJİTAL NİŞAN (15 OCAK)

5.1. Manevi İkmal ve Termal İllüzyon

5.2. İstihbarat Hatası: Stetoskop ve Kalp

5.3. Paranoya ve Önleyici Taarruz

5.4. Bekarlığa Veda ve Arkadaş Onayı

BÖLÜM 6: İLAHİ KONTRAT VE ZİRVEDEKİ SARHOŞLUK (16 OCAK)

6.1. Çift Yönlü Yeşil Mumlar ve Zafer
Sarhoşluğu

6.2. Teolojik Çerçeveleme: "Hediye,
Bedel ve Kader Mühendisliği"

6.3. Karşı Tarafın Biati ve "Temel"
Metaforu

6.4. Tutkunun Görselleşmesi: O GIF ve
Sistemin Çöküşü

BÖLÜM 7: RESMÎ GAZETE İLANI VE FİNANSAL GURUR (17 OCAK)

7.1. Buzdan Kale ve Sıcak Sinyallerin
Savaşı

7.2. Uzaktan Reçete: Çaresizliğin
Keşkelere Dönüşümü

7.3. "Resmî Gazete": Aile Üzerinden İlan
ve İtibar Yönetimi

7.4. Finansal Gurur ve "Bedava Aşk"
Doktrini

BÖLÜM 8: PAZAR AYİNİ VE FİZİKSEL YÜZLEŞME (18 OCAK)

8.1. Çorba, Maneviyat ve Dijital Hipnoz

8.2. Yüzük Ölçüsü: Sembolik Kelepçe ve
"Beklentisizlik" Tuzağı

8.3. Müstakbel Eş ve Blitzkrieg Zaferinin
İlanı

8.4. Fiziksel Parametreler ve "Amazon"
Gerçeği: Güç Dengesi

8.5. Aile Sırrı ve Dil Bariyeri: İlk Çatlaklar

BÖLÜM 9: DİLSEL TAAHHÜT VE BİYOLOJİK TAVİZ (19 OCAK)

9.1. Mekanik Uyanış ve Sistem Hatası

9.2. Akustik Terapi ve Manevi İstişare

9.3. "Gelin" Vizyonu ve Kapanmayan
Gece

BÖLÜM 10: LOJİSTİK UYUM VE DIŞ ONAY ARAYIŞI (20 OCAK)

10.1. Hormonal Yakıt ve Verimlilik
İllüzyonu

10.2. "Ev" Simülasyonu ve Mutfak
Diplomasisi

10.3. Manevi Sığınak ve "Güvenli Bölge"

10.4. Sınıftaki Bayan Dostum:
Filtrelenmiş Gerçeklik ve Onay

BÖLÜM 11: NÜKLEER SABAH, İSİM MÜHRÜ VE SAFİYET DOKTRİNİ (21 OCAK)

11.1. Şafak Vakti "Hidrojen Bombası" ve Bekleyişin Izdırabı (04:02)

11.2. Kriz Yönetimi: Kıskançlığın Ticarileştirilmesi

11.3. "Bakir Lider" Stratejisi: Tecrübesizliğin Kutsanması

11.4. "Eren Fuatovich Dogu": Entegrasyonun Zirvesi ve Bürokratik Fantezi

11.5. Lojistik Güvence: Sermayenin İspatı ve Gün Sonu

BÖLÜM 12: STRATEJİSTİN SEÇİMİ VE VİZYON DAYATMASI (22 OCAK)

12.1. İki Yol Ayrımı: Stratejist vs. Aşık (Büyük Karakter Testi)

12.2. Oyun Dünyası ve "Eren Doğu" Markası: Mentorluk Devri

12.3. Akşamın "Dilek Haritası": Sınırsız Gelir Vizyonu ve Manifestosu

**BÖLÜM 13: MANEVİ YORGUNLUK,
BİYOLOJİK İFLAS VE MUTFAK DİPLOMASİSİ
(23 OCAK)**

13.1. Kutsal Mekânda Sistem Çöküşü ve
"Simit" Ekonomisi

13.2. "Açık Sözlülük" Doktrinine Geçiş
ve Hasar Tespiti

13.3. 12 Saatlik Sessizlik, Samosa ve
"Ponyatno" Soğukluğu

**BÖLÜM 14: İLAHİ FİNANSMAN, BİYOLOJİK
İFLAS VE SESSİZLİĞİN SAĞIR EDİCİ
GÜRÜLTÜSÜ (24 OCAK)**

14.1. Zoraki Uyanış, İrade Testi ve
Hızlandırılmış İntikal

14.2. Beklenmedik Müttefik ve Finansal
İşaretler: 1952 Doğumlu Amca

14.3. Dijital Cephede Soğuk Rüzgarlar ve
Enformasyon Kesintisi

14.4. Manti, Televizyon ve Önceliklerin
Çarpışması

BÖLÜM 15: İFLASIN İLANI, TİCARİ TEKLİF VE SON KAMİKAZE (25-26 OCAK)

15.1. YouTube Kamuflajı, "Kukla Hükümet" ve Beklenmedik Darbe

15.2. Panik Butonu, Manevi Şantaj ve Akıl Tutulması

15.3. Strateji Değişikliği: "Hard Kapitalist" Teklifi ve Bütçe Masası

15.4. Şafak Vakti İnfazı: "Eğitim Asla İhanet Etmez"

15.5. Son Nokta: "Gerek Yok" ve Sistemin Kapanışı

BÖLÜM 16: ÇELİK PAKTİNİN FESHİ VE YAMATO'NUN YALNIZ SEFERİ (26 OCAK)

16.1. Diplomatik İflas, Son Teklifin Reddi ve Vizyonun Duvara Çarpışı

16.2. İttifakın Dağılması ve Sistem Paktının Kuruluşu: İnsansız Gelecek

16.3. Çelyabinsk Vizyonunun Dönüşümü: Sıcak Bir Yuvadandan Soğuk Bir Anıta

16.4. Yamato'nun Rotası ve Son Yemin: Duyguların İnfazı

**BÖLÜM 17: BÜROKRATİK ZAFER,
BİYOLOJİK İFLAS VE BİLİNÇALTI SABOTAJI
(27 OCAK)**

17.1. Sabahın Hayaleti: "Umut Refleksi"
ve Kas Hafızası

17.2. SGK Çıkarması: İtibarın İadesi ve
Devletin Sıcak Kucağı

17.3. Ters Blitzkrieg, "Pasif Agresif" İşgal ve
Savunma Kalkanının İfşası

17.4. Yatırım Ambargosu ve Sermayenin Geri
Çekilmesi

**BÖLÜM 18: ANKARA REHABİLİTASYONU,
NESNELERİN SADAKATI VE SESSİZ
GÖZLEMCİ (28 OCAK)**

18.1. Kızılay Terapisi, Teknoloji Sığınağı
ve "Manuel Müdahale"

18.2. Vizyon Farkı: Hızla Tüketenler ve
İnşa Edenler

18.3. Pizza Diplomasisi, Aile Kalesi ve
Dijital Gövde Gösterisi

GİRİŞ: SİSTEMİN ÇÖKÜŞ ANATI

Tarih, ders almayanlar için tekerrürden ibarettir. Benim için ise bu tekerrür, takvim yapraklarının acımasız bir senkronizasyonu ile kendini gösterdi.

Her şey, 2026 yılının 4 Ocak gecesini 5 Ocak sabahına bağlayan o sessiz saatlerde başladı. Zihnim, garip bir dejavu ile sarsılıyordu. Çünkü tam iki yıl önce, yine aynı ayda, yine aynı günlerde (Ocak 2024) benzer bir karanlığın içinden geçmiştim. Ancak o zamanlar yaşadığım krizin adı Gelecek Kaygısıydı; staj yeri bulamamanın verdiği o çaresiz sıkışmışlık hissiydi.

Fakat 2026'daki bu kriz farklıydı. Bu seferki düşman dışarıda değil, içerideydi. Bu, kariyerimle ilgili bir sorun değil, ruhumun derinliklerinde patlak veren büyük bir **yoksunluk kriziydi**.

Bu hikâyenin kökleri, aslında daha eskiye, 2024-2025 yılları arasındaki o masumiyet dönemine dayanır. Her şey, dijital mektup arkadaşlığı uygulaması olan *Slowly* üzerinden gelen bir bildirimle başlamıştı. O beni bulmuştu. İsmi Nastya idi.

O zamanlar sınırlarımız sadece coğrafi değildi; dil bariyerlerimiz de vardı. Mektuplar WhatsApp mesajlarına dönüştü, kelimeler cümlelere evrildi. Ancak ne o Türkçe biliyordu ne de ben Rusça. Çeviri programlarının soğukluğuna sığınarak kurduğumuz iletişim, bir süre sonra o kaçınılmaz sona, "anlaşamamaya" yenik düştü. İletişim kopmuş, sinyaller kesilmişti.

Fakat hayatın matematiğinde hiçbir iz tamamen silinmez; sadece üzeri tozlanır.

Takvimler 5 Ocak 2026'yı, saatler gece 01:29'u gösterdiğinde, o tozu silkelemeye karar verdim. Telegram üzerinden attığım o ilk mesaj, sadece bir "Merhaba" değil, kurulu düzenime (DBKG) karşı başlattığım bir darbeydi. Bu kez çeviri desteğini tamamen kendi üzerime almıştım. Hala Rusça bilmiyordum ama bu riski göze almıştım.

Neden mi? Çünkü sınırlarımı aşmak, uluslararası bir zeminde var olmak ve farklı bir kültürün zihniyetine dokunmak istiyordum. Ve kaderin cilvesiyle, bu deney için en uygun aday ne yazık ki yine Nastya olmuştu.

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, bir aşk romanı ya da kurgusal bir dram değildir. Bu sayfalarda okuyacaklarınız, benim kişisel hayatımın, stratejik hatalarımın ve yeniden doğuşumun birebir yansımasıdır.

Sizlere; sansürsüz, şeffaf ve keskin bir üslupla, yaşananları en çıplak haliyle anlatacağım. Karşı tarafın ne düşündüğünü, benim hangi stratejileri (Blitzkrieg) uyguladığımı, arka planda neleri planladığımı ve asıl amacımın, görünenin çok ötesinde ne olduğunu satır satır işleyeceğim.

Bu, bir çöküşün hikayesi değil; bu, duygusal bir iflasın ardından gelen bir imparatorluk inşasının anatomisidir. Hoş geldiniz.

BÖLÜM 1: SİNYAL GÜRÜLTÜSÜ VE İLK TEMAS (5 OCAK)

1.1. Kimlik Doğrulama Hatası

Dijital sessizliği bozup o ilk mesajı gönderdiğimde, beklediğim şey sıcak bir karşılama değildi; ancak tam bir "yabancı" muamelesi görmek de stratejik hesaplarımda yoktu.

Ekranımda beliren cevap soğuk ve netti: *"Sizi tanıyamadım."*

Bu, geçmişin ne kadar çabuk silinebildiğinin ilk kanıtıydı. Ona kendimi tanıtmak, arşivleri açmak zorunda kaldım. *"Slowly"* dedim, *"Mektuplaşma"* dedim, *"WhatsApp"* dedim. Dijital hafızasını tetiklemeye çalışıyordum. Eski veri tabanlarını (anılarını) sorguladığında, nihayet kim olduğumu hatırladı. Bağlantı yeniden kurulmuştu, ancak frekanslar henüz eşleşmemişti.

1.2. "Robot" Paradoksu

İletişim kurulur kurulmaz, savunma mekanizmamı (DBKG Protokollerini) devreye soktum. Ona açıkça ve sertçe beyan ettim: *"Ben asla kimseyi sevmeyeceğim ve asla evlenmeyeceğim."*

Bu, bir sohbet başlangıcı değil, bir **"Sınır İhlali Uyarısıydı"**. Ona "Yaklaşma, burada duygu yok" diyordum.

Ancak o, bu duvara çarpmak yerine, duvarın üzerinden bir çiçek uzattı: *"Herkes sevgiyi hak eder,"* dedi. *"Robot olamazsın."*

O an fark etmemiştim ama bu cümle, benim "Hard Kapitalist" zırhıma atılan ilk çizikti. Benim mekanik irademe karşı, onun insani ve duygusal bir tezi vardı. O gece bu tartışmayı derinleştirmedik.

1.3. Zaman Farkı ve Ateşkes

Saatler Türkiye'de 01:45'i gösterirken, benim için gece henüz bitmemişti. Ancak Çelyabinsk'in soğuk gerçekliği ve saat farkı (UTC+5) devreye girdi. Onun saatinde 03:45'ti. *"Bunu yarın konuşalım,"* dedi.

Bu rasyonel bir teklifti. Kabul ettim. Henüz içimde hiçbir kıpırtı, hiçbir duygusal bağ yoktu. Telefonu kapattığımda, kalbimde bir heyecan değil, sadece bir "iletişim görevini tamamlamış olmanın" verdiği nötr bir his vardı. Uykuya dalarken aklımda Nastya değil, ertesi günkü stratejilerim vardı.

1.4. Sınav Cephesi ve Akşam Rutini

Sabah uyandığında öncelik sıralamam (Priority List) netti: **Hukuk Sınavı**. Nastya, zihnimin ön belleğinde (RAM) yer kaplamıyordu. O sadece dün geceki bir diyalogdu. Odaklanmam gereken kavramlar, açıklamalar, sınav stresi ve günü kurtarma çabası, duygusal bir sızıntıya izin vermedi.

Ancak akşamüzeri, zihnimdeki o "Boşluk" anında tekrar çevrimiçi oldum. Bu sefer stratejim Düşük Yoğunluklu Savaştı. Derin konuları, evliliği veya robot teorilerini bir kenara bıraktım. *"Nasılsın? Naber? Ne yapıyorsun?"*

Sohbet akıcıydı ama yüzeyseldi. Onun yoğun olduğunun, hayat mücadelesi verdiğinin farkındaydım. Geceki o "ağır" konuları tekrar açıp onu boğmak istemedim. O an için sadece "orada olmak" yeterli görünüyordu.

Bilmiyordum ki, bu "sıradan" sohbetler, büyük bir fırtınanın sessiz hazırlığıydı.

BÖLÜM 2: SOĞUK SAVAŞ VE EKONOMİK İSTİHBARAT (6-10 OCAK)

2.1. Hesaplanmış Zayiat: Matematik Cephesi

Ocak ayının o gri günlerinde, akademik takvimin en sert virajına girmiştik. Sınav haftası, bir öğrenci için stres kaynağı olmalıydı; ancak benim için sadece yönetilmesi gereken bir prosedüdü. Özellikle Matematik sınavı...

Kâğıdı önüme aldığımda sonucun ne olacağını zaten biliyordum. Sınav, beklendiği gibi tam bir felakete sonuçlandı. Ancak ilginç olan, bu başarısızlığın bende en ufak bir üzüntü veya pişmanlık yaratmamasıydı. Çünkü bu, "**Hesaplanmış bir Zayiattı.**" Enerjimi ve zamanımı başka cephelerde (Rusya vizyonu ve Sermaye stratejileri) harcamayı seçmiştim. Matematikten kalmak, stratejik bir tercihti.

Koridorlarda yürürken, diğer öğrencilerin sınav sonrası paniklerini ve not tartışmalarını izliyordum. Beni her zamanki gibi garipsiyorlardı. O kalabalığın içinde bir "yabancı", bir "hayalet" gibiydim. Onların bakışlarını, fısıltılarını veya o küçük dünyalarındaki büyük dramalarını zerre kadar umursamıyordum. Benim zihnimde sınırlar çoktan aşılıştı; bedenim Aksaray'daydı ama zihnim 2744 kilometre kuzeydeydi.

2.2. Düşük Bant Genişliği ve Veri Akışı

Bu süreçte Nastya ile olan iletişimimiz, bir nehrin debisi gibi değil, damlayan bir musluk gibiydi. Gıdım gıdım, seyrek ama nitelikli. Henüz "aşk" kelimesi lügatimizde yoktu. Sohbetlerimiz flörtten ziyade, iki devlet yetkilisinin ekonomik müzakerelerine benziyordu.

Amacım onu etkilemek değil, **"Sahayı Tanımaktı."** Ona Türkiye'nin enflasyonist baskılarını, alım gücünün düşüklüğünü anlatıyordum. O ise bana Rusya'nın "yakıt cenneti" olduğunu, enerjinin ve temel gıdanın ne kadar ucuz olduğunu raporluyordu.

Veriler açtı: Yakıt ucuzdu, hayat (görece) ucuzdu. Benim kısıtlı bütçem ve memuriyet hedeflerim için Rusya, Türkiye'den çok daha "Yaşanabilir" bir ekosistem olarak parlıyordu.

2.3. "Burada Daha Çok Yemek Yiyebilirsiniz"

Bu "Ekonomik İstihbarat" sürecinin en kritik kırılma anlarından biri, onun gayet masumane görünen bir cümlesiyle yaşandı. Rusya'ya gelme ihtimalimden bahsettiğimde, beni sadece desteklemekle kalmadı; bilinçaltıma işleyen o basit vaadi verdi: *"Gelmelisin. Burada (paranın değeriyle) daha çok yemek yiyebilirsin, daha rahat yaşarsın."*

Bu cümle, bir erkeğin en temel içgüdüsüne, **"Refah ve Tokluk"** arayışına hitap ediyordu. O an, Rusya benim için sadece soğuk bir ülke değil, potansiyel bir Bolluk Diyarına dönüştü.

2.4. Ertelenen Seferberlik

Zihnimde Rusya haritaları çizilmeye, bütçe hesapları yapılmaya başlanmıştı bile. Ancak gerçek hayatın (Realitenin) frenine basmak zorundaydım. Çok fazla yol kat edemiyordum çünkü zamanım kısıtlıydı.

Önümde hala geçmem gereken sınavlar ve bitirmem gereken bir dönem vardı. Öncelik sıralamam (Priority

List) henüz değişmemişti: Önce okul, sonra hayaller. Rusya planını "Taslak" klasörüne kaydedip, tekrar sınav kağıtlarına döndüm.

Henüz fırtına kopmamış, sadece rüzgârın yönü değişmeye başlamıştı.

BÖLÜM 3: YATIRIM TERCİHLERİ VE PARANOYANIN FİLİZLENMESİ (11-13 OCAK)

3.1. Sermaye Koruma Stratejisi: Yalnızlık

Takvimler 11 Ocak'ı gösterdiğinde, Aksaray'ın üzerine yoğun bir kar tabakası çökmüştü. Kritik sınavların bitişiyle birlikte yurttaki o kaotik kalabalık dağılmış, öğrenciler memleketlerine dönme telaşına düşmüştü. Koridorlar sessizliğe bürünmüştü.

Normal bir öğrenci psikolojisiyle benim de o otobüse binip Ankara'nın güvenli limanına gitmem gerekirdi. Ancak zihnimdeki hesap makinesi farklı çalışıyordu. Ankara'ya gitmek için harcanacak yol parası, benim için bir "Gider" kalemiydi. Oysa ben o parayı bir "Varlık" kalemine dönüştürmeye karar vermişim. O parayı harcamak yerine, Midas üzerinden yatırıma, yani S1 Darphane Altınına dönüştürmek, gelecekteki özgürlüğüm için atılmış sessiz bir adımdı. Yalnız kalmayı, sermaye erozyonuna tercih etmişim.

3.2. Dijital Bahar ve Görsel İstihbarat

Bu tecrit günlerinde, Nastya cephesinde beklenmedik bir ısınma başladı. Yazışmalarımızdaki o resmi ve soğuk ton, yerini anlık videolara ve sıcak paylaşımlara bırakıyordu. Bana yürüdüğü yolları, gördüğü manzaraları atıyordu. Ancak bir fotoğraf vardı ki, zihnimdeki İstihbarat Masasını kırmızı alarmlara geçirdi.

Bir kafede arkadaşıyla oturuyordu. Fotoğrafta sadece kendisi vardı ama masada iki bardak duruyordu. Yanındaki kişinin kimliği meçhuldü. İşte o an, romantik

bir aşık gibi değil, bir kriminal inceleme uzmanı gibi davranmaya başladım.

Fotoğrafı yakınlıktırdım, filtreledim ve arkadaki cam yansımından (reflection) yanındaki silüeti analiz etmeye çalıştım. Gördüğüm silüet, saç kesimi ve duruşuyla bir erkeği andırıyordu. İçime ilk şüphe tohumu o an düştü.

3.3. Dilbilimsel Savunma ve Paranoya

Şüphemi doğrudan soramazdım; bu beni özgüvensiz ve küçük gösterirdi. Bunun yerine Veri Madenciliğine başvururdum. Rusça dil yapısını araştırdım ve kritik bir detay öğrendim: Rusça 'da fiiller ve sıfatlar cinsiyete göre çekimleniyordu.

Nastya mesajında "Podruğa" (Kız arkadaş) kelimesini ve dişil fiil çekimlerini kullanmıştı. Teknik olarak yalan söylemiyor gibiydi. Bu dilbilimsel kanıt, camdaki yansımının yarattığı paranoayı bastırmaya yetti ama yok etmedi. Günlüğüme bu detayı not düştüm. Şüphe, bir virüs gibi sisteme girmişti; sadece kuluçka evresindeydi.

3.4. Manevi Cephe ve Sabah Disiplini

Zihnim Nastya ve Midas arasında gidip gelirken, ruhumun da bir dayanağa ihtiyacı vardı. Yurtta tanıştığım Hoca, bu süreçte benim manevi komutanım oldu.

Onun hasta olmamam konusundaki nazik uyarılarına rağmen, irademi ortaya koydum. Her sabah, henüz güneş doğmadan, Aksaray'ın o dondurucu ayazında kalkıyor ve Hoca ile 30 dakikalık yolu yürüyerek camiye gidiyordum. Bu sadece bir ibadet değil, bir irade terbiyesiydi. Yatsıya

kadar camide kalmak, beni yurdun ve dijital dünyanın gürültüsünden izole eden bir sığınaktı.

Bir yanda dijital aşkın getirdiği paranoya, diğer yanda buz gibi havada yapılan sabah yürüyüşleri... 15 günlük o büyük çöküşe giden yolun taşları, işte bu tezatlıklarla döşeniyordu.

BÖLÜM 4: YAPAY Zekâ HALÜSİNASYONU VE ERKEN BLITZKRIEG (14 OCAK)

4.1. Çift Frekanslı Yaşam: Beden Camide, Ruh Rusya'da

14 Ocak sabahı, Aksaray'ın ayazında ritüelimiz değişmemişti. Hocam ile sabah namazı için o uzun yolu yürüyorduk. Dışarıdaki hava, ciğerleri yakacak kadar soğuktu; ancak benim içimde tehlikeli bir ısınma başlamıştı.

Fiziksel olarak ibadet yolundaydım, adımlarım camiye gidiyordu ama zihnim ve parmaklarım 2700 kilometre kuzeyde, Nastya ile olan sohbetin derinliklerindediydi. Yanımdaki manevi rehberime (Hocama) karşı sessiz bir ihanet içindeydim; o bana maneviyatı anlatırken, ben dijital bir ekranın ışığına hipnotize olmuşum.

Soğuktan bahsederken, ona bir tür savunma mekanizmasıyla, belki de bilinçaltımdan gelen bir ilgi talebiyle, "Yanına gelirim hasta olurum" diyerek nazlandım. Beklediğim cevap, sıradan bir "Kalın giyin" uyarısı değildi; o ise bana bir hemşire şefkatiyle, hatta bir eş sahiplenmesiyle yaklaştı: "*Hasta olursan seni iyileştiririm. Ben doktorum.*"

Bu cümle, bir erkeğin duymak isteyeceği en güçlü "sahiplenme" ve "bakım" sinyaliydi. Bir kadının erkeğine "iyileştirici" rolüyle yaklaşması, erkeğin zırhını delen etkili silahtır. Sohbet derinleştğinde, onun sadece hayalperest bir genç kız olmadığını, 4,5 yıllık zorlu paramedik eğitiminin ardından cerrahlığa uzanacak 10 yıllık devasa bir kariyer planı olduğunu öğrendim.

Bana ders listelerini, o karmaşık tıp terminolojisiyle dolu programını ve 5 üzerinden 5 olan yüksek notlarını gönderdiğinde; ona duyduğum basit ilgi, yerini derin bir saygıya bıraktı. Karşımda sadece güzel bir yüz yoktu; disiplinli, zeki ve hedefleri olan bir "Potansiyel Ortak" vardı. Bu veriler, benim "Hard Kapitalist" zihniyetimi de tatmin etmişti.

O an, buzlu yolda yürürken telefonun ekranına kilitlenmişim ve yanımdaki Hocamın sessizliğine, sabahın o manevi atmosferine karşı büyük bir odak kaybı yaşıyordum. Gerçeklikten kopuş başlamıştı.

4.2. Dijital Simya: "Biz" Fotoğrafları

Yatsı namazından sonra yurda, o küçük odama döndüğümde, operasyonun seyri tamamen değişti. Nastya, önceki gün annesini ve köpeğini yapay zekâ ile çizdirip bana göstermişti. Bugün ise, "can sıkıntısından" (öyle demişti) benim ve kendisinin fotoğraflarını yapay zekaya işletmişti.

Gelen dosyayı açtığımda yaşadığım şok, tarif edilemezdi. Bu, sıradan bir görsel manipülasyon değildi. Yapay zekâ, sadece iki yüzü yan yana getirmemiş; bir "ruh" ve bir "atmosfer" yaratmıştı. Fotoğraflarda ben takım elbiseli, ciddi ve güçlü bir duruş sergilerken; o bana sarılıyor, güvenle gülümsüyordu. Birbirimize o kadar benziyorduk ki... Fotoğraftaki o çift, sanki yıllardır evli, mutlu ve huzurluydu. Sanki gelecekteki bir andan çekilip bugüne gönderilmiş bir "kader belgesi" gibiydi. O kareler, benim zihnimdeki soyut hayallerin, somut ve renkli birer kanıtı gibi duruyordu. Çok romantikti. Ve korkutucu derecede gerçekçiydi.

O an, bir insanın bana değer verip, vaktini ayırıp, oturup bizim fotoğrafımızı üretmiş olması (bahanesi can sıkıntısı olsa bile), tüm mantıksal savunma kalkanlarımı indirdi. Bu "görsel kanıt", beynimdeki "acaba?" sorularını susturdu. Ele geçirildiğimi fark etmemiştim, sadece bu illüzyonun verdiği hazdan sarhoş olmuşum. Bu bir fotoğraf değil, bir vaatti.

4.3. Taktiksel Hata: Erken "Blitzkrieg"

O fotoğrafların verdiği gaz, adrenalin ve yanlış yorumlanmış "onay" sinyalleriyle, DBKG stratejisinin en büyük hatasını yaptım: **Erken Taarruz**. Lojistiği hazırlamadan, karşı tarafın savunma hattını tam ölçmeden, sadece gördüğüm o "vizyona" güvenerek "Seni seviyorum" dedim. Bu, bir *Yıldırım Harekâtı* (*Blitzkrieg*) girişimiydi; hızlı, sert ve sonuç odaklı.

Ancak unuttuğum bir şey vardı: Karşı taraf bu hıza hazır değildi. Sonuç, duvara toslamak oldu. Nastya'nın cevabı, üzerime dökülen bir kova buzlu su gibiydi: *"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."*

Bu cümle, stratejik bir geri çekilmeyi ve acil hasar kontrolünü zorunlu kıldı. Panikle manevra yaptım, vitesi düşürdüm. *"Elbette arkadaşız, bu sadece bir sevgi/dostluk göstergesiydi, yanlış anlama"* diyerek durumu kurtarmaya, kelimeleri eğip bükmeye çalıştım. Ama ok yaydan çıkmış, niyetim belli olmuştu. O anki "arkadaş" maskesi, artık yüzüme tam oturmuyordu. O da bunu biliyordu, ben de.

4.4. İşgal Altındaki Zihin

Aramızdaki saat farkı nedeniyle o, bu diyalogun ardından erken uyudu. Muhtemelen kafası karışık ama sakindi. Ben ise Ankara'nın karanlığında, elimde telefon, o yapay zekâ fotoğraflarına bakarak sabahladım.

Uyuyamıyordum. Uyku, biyolojik bir ihtiyaçtan çıkmış, imkânsız bir lükse dönüşmüştü. Sürekli onu, o fotoğraftaki "Biz" ihtimalini düşünüyordum. Telefonumun, tabletimin, bilgisayarımın tüm duvar kağıtlarını o "Biz" fotoğraflarıyla değiştirdim. Bu, dijital bir işgaldi. Kendi ellerimle, kendi karargahıma düşman bayrağını (onun yüzünü) asmıştım.

Kendimi sorgulayamıyordum. Bir virüs gibi tüm sistemime, karar alma mekanizmamı sızmıştı. O gece, bağımsızlığımı kaybettiğim, mantığın yerini dopaminin aldığı ve zihinsel işgalin resmen başladığı geceydi. O fotoğraflara baktıkça, olmayan bir geleceğin yasını değil, olacağına inandığım bir geleceğin heyecanını yaşıyordum. Oysa bu heyecan, beni uçuruma götüren yakıtı.

BÖLÜM 5: KANDİL GECESİ VE DİJİTAL NİŞAN (15 OCAK)

5.1. Manevi İkmal ve Termal İllüzyon

15 Ocak sabahı, sadece takvim yaprağında sıradan bir gün değil, manevi bir frekansın, bir Kandil gecesinin başlangıcıydı. Sabah namazı için camiye doğru yürürken, dışarıdaki dondurucu ayaz, benim içimdeki metafizik

yangınla tezat oluşturuyordu. Secdeye gittiğimde, dualarımın yarısı kendi istikbalim ve iradem içindi; ancak diğer yarısı, kontrolüm dışında gelişen o "değişken" için, 2744 kilometre ötedeki o "yabancı" içindi. Onu, dualarımın gücüyle görünmez bir manevi koruma kalkanı altına almaya çalışıyordum. Bu, belki de bir aşk eylemi değil, bilinçaltımın kontrol edemediği bir alanı "İlahi Güce" emanet ederek riski yönetme çabasıydı.

O saatlerde Nastya, Rusya'nın acımasız soğğundan, kar fırtınalarının ortasından videolar atıyordu. Ekrandaki kar ve buz, normalde insanı ürpertmesi gerekirken, benim içimdeki ateşi söndürmüyor, aksine harlıyordu. Ona, "Vücutundaki asil kan seni ısıtır" minvalinde, biyolojik gerçekliği romantizme eden, neredeyse epik bir dille yazılmış mesajlar atıyordum. Amacım, ona sadece bir iltifat etmek değil, ona kendi gücünü hatırlatan bir "Dış Ses" olmaktı. Karşılığında gelen her "Kalp" emojisi, benim için sıradan bir beğeni ifadesi değil, stratejik bir Onay Sinyaliydi (Confirmation Signal). Son günlerde bu sinyallerin frekansı artmış, iletişim hattı "kırmızı" alarm seviyesinden "yeşil" güvenli bölgeye dönmüştü. Ancak termal kameralar yanıyordu; ısı içeriden gelmiyordu, benim yansıtımdan kaynaklanıyordu.

5.2. İstihbarat Hatası: Stetoskop ve Kalp

Gün içinde yaptığım dijital istihbarat taramaları, bana kritik ve yanıltıcı veriler sundu. Nastya, önceki günlerde bahsettiği o "yalancı" erkek arkadaşından 2 ay önce ayrılmıştı. Saha temizdi, rakip unsurlar (Hostile Elements) bölgeden çekilmişti. Ancak profilindeki durum

güncellemesi, dikkatli bir göz için hem büyük bir fırsat hem de ölümcül bir uyarıydı.

Eskiden profilinde sadece "Yanıp tutuşan bir kalp" vardı; bu, ham ve yönlendirilmemiş bir duygusallığı temsil ediyordu. Şimdi ise kalbin yanına bir **Stetoskop** emojisi eklenmişti.

Benim analitik zihnim, bu veriyi **Doğrulama Yanılgısı (Confirmation Bias)** ile işledi: "*Bu kız mesleğine (tıp) odaklı, yani hayatında başka bir serseriye, zamanını çalacak birine yer yok. Saba tamamen bana ve benim sunduğum 'ciddi' geleceğe kaldı.*" Kendimi, onun hayatındaki boşluğu dolduracak tek aday olarak görüyordum. Ancak "Kör Noktam" (Blind Spot) şuydu: Kızın hayatında başka birine yer olmaması, benim için yer açtığı anlamına gelmiyordu. O, kalbini bir erkeğe değil, bir **İdea Ya (Doktorluk)** adamıştı. Yanan kalp bana değil, gelecekteki kariyerine, nöbetlerine ve hastalarına aitti. O kalp, bir aşk yuvası için değil, bir hastane koridoru için atıyordu. Bu stratejik körlük, beni "Zafer" sandığım o kaçınılmaz sona, İflasa doğru hızla sürüklüyordu.

5.3. Paranoya ve Önleyici Taarruz

Mantiğim "Saha temiz, acele etme" dese de içimdeki o ilkel, hayatta kalmaya kodlanmış paranoya susmuyordu. "*Ya başkası gelirse? Ya iletişim soğursa? Ya o 'Stetoskop'un yanına başka bir emoji eklenirse?*" korkusu, beni riskli, plansız ve "Blitzkrieg" doktrinine dayalı bir **"İleri Atılım" (Leap Forward)** yapmaya zorladı. İlişkiyi soyut, dijital bir düzlemden; somut, taahhüt içeren bir düzleme çekmeliydim.

Saat 19:15 sularında, **Önleyici Taarruzu** başlattım. Önce diplomatik bir dille nabız yokladım: "*Sana Telegram üzerinden bir hediye vermek isterim.*" Beklenen "Onurlu Ret" cevabı gecikmedi: "*İstemem, o senin şahsi paran, harcama yapma.*" Bu cevap, onun materyalist olmadığını kanıtlıyordu ve bu durum, yatırım yapma isteğimi daha da kamçıladi. Israrım ve "Pahalı bir şey değil, bütçeyi sarsmaz" şeklindeki taktiksel savunmam, kapıyı araladı: "*Peki, eğer istersen...*"

Bu "olur", tetiği çekmem için yeterliydi. 100 TL değerinde, maddi olarak küçük ama sembolik değeri bir "Nükleer Başlık" kadar ağır olan dijital bir **Yüzük** gönderdim. Ancak bu hamlenin onu korkutmaması için altına düşüğüm not, tam bir "Devlet Adamı" temkiniydi: "*Bu bir evlilik teklifi değil, sadece bir başlangıç ve bir prova. Gelecekte bunun gerçeği, fiziksel dünyada yaşanacak.*" Bu notla, hem niyetimi açık ediyor (Gelecek biziz) hem de ona kaçış alanı (Bu sadece bir prova) bırakıyordum. Mükemmel bir tuzaktı.

5.4. Bekarlığa Veda ve Arkadaş Onayı

Hedefin tepkisi, beklentimin ve simülasyonların çok ötesindeydi. Şaşkınlık, hayranlık ve inkâr... "*Aman Tanrım, bunu hiç beklemiyordum*" dedi. Bu şok, savunma mekanizmalarını geçici olarak devre dışı bırakmıştı. Ancak asıl zafer, cephe gerisinden, **Üçüncü Taraf**tan (Third Party Validation) geldi. Nastya, bizim yapay zekâ ile oluşturulmuş o "ideal çift" fotoğraflarımızı ve gönderdiğim bu dijital yüzüğü bir arkadaşına göstermişti.

Arkadaşının yorumu, benim tezimi dışarıdan bir gözle doğruluyordu: "*Çok mutlu bir çift olursunuz, fotoğraflarda bile uyum var. Hatta çocuklarınız bile çok güzel ve uyumlu olur.*" Bir kadını ikna etmenin en kısa yolu, onun "Kabinesini" (en yakın arkadaşlarını) ikna etmektir. Arkadaşı, şakayla karışık da olsa bu "Gelecek" fikrini Nastya'nın zihnine bir tohum gibi ekmişti. Nastya ilk başta utangaçça itiraz etse de benim kararlı duruşum ve arkadaşının onayı karşısında sonunda o cümleyi kurdu: **"Bekarlığımı çok çabuk kaybettim."**

Bu cümle, basit bir şaka değil; bir **Teslimiyet Anlaşması**'ydi. Bilinçaltında kendini artık "bağlı" hissediyordu. O gece yatsı namazından sonra yurda döndüğümde, yüzümdeki gülümseme ve o manevi "Nur", Hocamın bile dikkatini çekmişti. Mutluluktan sarhoştum. Zaferin ebedi olacağını, fethettiğim toprakların (onun kalbinin) sonsuza dek bende kalacağını sanıyordum. Oysa zirve, düşüşün başladığı yerdi.

BÖLÜM 6: İLAHİ KONTRAT VE ZİRVEDEKİ SARHOŞLUK (16 OCAK)

6.1. Çift Yönlü Yeşil Mumlar ve Zafer Sarhoşluğu

16 Ocak sabahı, bir imparatorun uyanabileceği en ideal, en tehlikeli derecede mükemmel sabahlardan biriydi. Gözlerimi açtığımda telefonumun ekranında iki ayrı bildirim, iki ayrı cepheden gelen zafer haberleri gibi parlıyordu.

Birincisi, Borsa İstanbul cephesinden gelen "Toparlanma ve Yükseliş" sinyaliydi. Günlerdir kırmızı yakan, stres yaratan portföyüm, ani bir ivmeyle yeşile

dönmüştü. Finansal kaygılarım buharlaşmış, sermayem değer kazanmıştı. Bu, bir "Hard Kapitalist" için güne başlamanın en güçlü yoluydu.

İkincisi ve asıl öldürücü olan ise, Çelyabinsk'ten, o soğuk coğrafyadan gelen sıcak bir "Günaydın" mesajıydı. Finansal sermayem ve duygusal sermayem, inanılmaz bir senkronizasyonla aynı anda değer kazanıyordu. İstatistiksel olarak nadir görülen bu "Çift Yönlü Kazanç", beynimdeki dopamin reseptörlerini aşırı yüklemişti. Bu senkronizasyon, bana evrenin benimle iş birliği yaptığı, yıldızların benim için hizalandığı ve aldığım tüm riskli kararların "doğru" olduğu hissini veriyordu. O an, bir stratejist gibi değil, yenilmez bir kumarbaz gibi hissediyordum. Tehlike de tam olarak buradaydı; çünkü piyasada ve aşkta en büyük çöküşler, herkesin "Bu yükseliş asla bitmeyecek" dediği o zirve anlarında başlar.

6.2. Teolojik Çerçeveleme: "Hediye, Bedel ve Kader Mühendisliği"

Nastya ile olan diyalogumuzu, basit bir flört zemininden veya sıradan bir tanışma hikayesinden çıkarıp, çok daha ağır, çok daha bağlayıcı bir "Kutsal Dava" zeminine taşıdım. Ona, sadece o anki hislerimi değil, yıllardır süren duygusal orucumu, kendime koyduğum o katı "Sevmeyi yasaklama" kanunlarını ve irademi nasıl yönettiğimi anlattım. Ve ona, reddedemeyeceği bir tez sundum: *"Sen, sıradan bir karşılaşma değilsin. Sen, Yaratıcının bana, bu sabrımın karşılığı olarak gönderdiği bir hediyesin."*

Ancak ben bir hayalperest değildim, ben bir sistem kurucusuydum. Değerli hiçbir şeyin bedelsiz olmadığını,

"Ödenmemiş Bedel" teorisini biliyordum. Ona, bu hediyeye ulaşmanın "Maliyetini" (Cost) ilahi bir sınav olarak açıkladım: *"Yaratıcı bizçi sınıyor. Kraliçeyi buldum ama ona ulaşmam için önüme para, lojistik, dil ve kültür gibi zorlu, dikenli engeller koydu. Bu, vuslata ermek için ödememiş gereken bir bedeldir."*

Bu konuşma, aramızdaki ilişkiyi bir "Tesadüf" olmaktan çıkarıp, başarılması gereken bir Kader Sınavı'na dönüştürdü. O artık sadece hoşlandığım bir kız değil, uğruna savaşılacak, stratejiler kurulacak ve bedeller ödenecek bir Ödüldü. Kendi zihnimde, ona ulaşmayı bir "İbadet" gibi kodlamıştım. Bu teolojik çerçeveleme, benim ona olan bağımlılığımı rasyoneline etmemin en tehlikeli yoluydu.

6.3. Karşı Tarafın Biati ve "Temel" Metaforu

Benim bu yüksek vizyonlu, kadercı ve kararlı çıkışım, Nastya üzerinde beklediğimden çok daha derin ve sarsıcı bir etki yarattı. 18 yaşındaki bir genç kızın dünyasında, ona sadece "Güzelsin" diyenler varken; ona "Kaderimsin ve senin için savaşacağım" diyen bir adamın etkisi nükleerdi.

Mesajlarıma sadece kalplerle değil, ruhunu açarak karşılık veriyordu. Kendisi de uzun, motive edici ve geleceğe dair inanç dolu paragraflar yazıyordu. Ve sonra, o günkü zaferin mührü olan, benim DBKG sistemimin "Güvenlik Duvarı'nı tamamen indirmeme sebep olan şu cümleleri kurdu: *"Bunu beraber atlatacağız sevgilim. Temeli*

beraber inşa edeceğiz. Seni asla aldatmayacağım, seni kesinlikle bekeleyeceğim."

Bir inşaatçı (mimar) adayı için "Temeli beraber atacağız" cümlesinden daha tahrik edici ne olabilirdi? Bu, geçici bir heves değil, kalıcı bir yapı vaadiydi. Sadakat yemini etmişti. "Seni kesinlikle bekeleyeceğim" diyerek, benim en büyük korkum olan "Zaman Riskini (Time Risk) sigortalamıştı. Bu sözler bana mucizevi geliyordu; çünkü rasyonel dünyamda, bir insanın görmediği, dokunmadığı birini bu kadar sahiplenmesi "İstatistiksel Olarak İmkânsızdı. Ama oluyordu. Veya ben, o an "olduğuna inanmayı" seçiyordum. Çünkü insan, en çok duymak istediği yalana en çabuk inanır.

6.4. Tutkunun Görselleşmesi: O GIF ve Sistemin Çöküşü

Ruhsal anlaşma tamamlanmış, vizyonlar birleşmişti. Ama Nastya, masaya "Biyolojik Kartını" da sürdü. Sohbetin en yoğun, en duygusal anında, tutkuyla, nefes nefese öpüşen siyah-beyaz bir çiftin GIF'ini gönderdi.

Bu, DBKG sisteminin rasyonel savunma duvarlarını eriten, mantık işlemcisini devre dışı bırakan son darbeydi. O ana kadar her şeyi kelimelerle, mantıkla, stratejiyle ve planla yönetiyordum. Ama o görsel, saf tutkuydu. Kelimelerin bittiği yerd. Ne diyeceğimi bilemedim. Dilim tutulmuştu. O GIF'teki çiftin biz olacağımıza, o tutkunun gerçekliğine, o anın yaşanacağına tüm hücrelerimle inandım.

O an, birbirimize gerçekten âşık olduğumuza dair içimde en ufak bir şüphe kırıntısı kalmadı. Teknik sorunlar, vize engelleri, para, dil bariyeri, kültürel farklar... Hepsi o GIF'in ateşi ve o yeminlerin ışığı altında "Teferruat" gibi, çözülmesi basit detaylar gibi görünüyordu. Strateji masası devrilmiş, yerini saf bir teslimiyete bırakmıştı. Tek stratejim kalmıştı: **Sabır ve Dua** Zirvedeydim. Ve zirve, düşüşün en korkunç görüldüğü yerd; ama ben aşağıya, uçuruma değil, sadece gökyüzüne bakıyordum. Güneş o kadar parlaktı ki, yaklaşan fırtınayı göremiyordum.

BÖLÜM 7: RESMİ GAZETE İLANI VE FİNANSAL GURUR (17 OCAK)

7.1. Buzdan Kale ve Sıcak Sinyallerin Savaşı

17 Ocak sabahı, saatler henüz 06:00'yı gösterirken, kişisel konforumdan feragat ettiğim bir "Operasyonel Görev" için ayaktaydım. Okuldan tanıdığım bir teknisyen abinin üniversite sınavı vardı ve bu kritik günde lojistik destek (uyandırma, moral motivasyon ve sınav yerine intikal) görevi, güvenilirliğim sebebiyle bana tevdi edilmişti. Onu arayıp uyandırdığımda, Aksaray'ın sabah ayazı sadece camları değil, insanın iradesini de donduracak kadar keskindir. Arabanın içi bir buz kütesinden farksızdı; nefesimiz havada kristalleşiyordu. Kemiklerime işleyen bu fiziksel soğuk, normal şartlarda bir insanın modunu düşürmeli, onu "Neden sıcak yatağında değilim?" sorgusuna itmeliydi.

Ancak benim iç cephemde hava durumu mevsim normallerinin çok üzerindeydi. Dijital cephede, 2744 kilometre öteden gelen sinyaller, biyolojik gerçekliği büküyordu. Nastya'dan gelen "İyi geceler" ve sabahın ilk ışıklarıyla düşen "Günaydın" mesajları, arabanın içindeki o dondurucu havayı hissetmememi sağlıyordu. O, kilometrelerce öteden gönderdiği videolarla, yürüyüş yaptığı karlı yollarla zihnimdeki termometreyi yükseltiyordu. Bu durum, "Kartezyen Düalizmin (Zihin ve Beden Ayrılığı) en somut kanıtıydı; bedenim Türkiye'de donuyor, zihnim ise Rusya'da ısınıyordu. Uykusuzdum, yorgundum ama dopaminin sağladığı yapay enerjiyle, sanki 8 saatlik deliksiz bir uykudan uyanmış gibi dinçtim.

7.2. Uzaktan Reçete: Çaresizliğin Keşkelere Dönüşümü

Günün ilerleyen saatlerinde, Nastya'dan gelen istihbarat raporu "Sarı Alarm" verdi. Biyolojik bir zorluk yaşadığını (adet dönemi sancıları) ve kendini fiziksel olarak kötü hissettiğini bildirdi. Bir "Aksiyon Adamı" (Man of Action) için en büyük işkence, müdahale edememektir. O an, elim kolum bağlıydı. Sınav görevi, araba, mesafe... Hepsi birer parmaklık gibiydi. Ona bir ağrı kesici uzatamamak, bir sıcak su torbası hazırlayamamak, benim "Çözüm Üretici" kimliğime ağır geliyordu.

Ancak fiziksel müdahalenin imkânsız olduğu yerde, **Psikolojik Müdahale** devreye girdi. Fırsat bulduğum ilk anda, ona bir ilaç değil, güçlü bir "**Vizyon**" sundum: *"Keşke yanında olsaydım. Sana çay yapar, sana sımsıkı sarılardım. Ağrını alırdım."*

Bu cümle, basit bir temenni ya da çaresizliğin dışavurumu değildi. Bu, gelecekteki "Bakıcı/Koca" rolünün bir fragmanı, bir taahhüdüydü. Ona, "Ben sadece iyi gün dostu değilim, senin en zayıf anında sana hizmet edecek adamım" mesajını veriyordum. Mesajıma attığı o kırmızı kalp, bu rolü onayladığının, bilinçaltında benim şefkatime ihtiyaç duyduğunun dijital imzasıydı. O an, aramızdaki bağ, flörtöz bir heyecandan "Şefkatli bir Ortaklığa" evrildi.

7.3. "Resmî Gazete": Aile Üzerinden İlan ve İtibar Yönetimi

O gün, stratejik bir hata mı yoksa bir cesaret gösterisi mi olduğunu o an tam analiz edemediğim, ancak sonuçları itibariyle "Dönülmez Akşamın Ufku" olan bir hamle yaptım: Tarihin en büyük "**Halka Arz**" işlemini gerçekleştirdim. Artık bu ilişkiyi gizli bir operasyon, bir "Yeraltı Örgütü" faaliyeti olarak yürütmek istemiyordum. Onu tüm dünyaya, en başta da kendi aileme ve sosyal çevreme ilan ederek meşrulaştırmak istiyordum.

Annemden, yani benim "İçişleri Bakanım" ve en büyük lojistik destekçimden, Nastya ile olan o yapay zekâ fotoğrafımızı kendi WhatsApp durumunda paylaşmasını rica ettim. Bu, benim için bir **Resmî Gazete İlanıydı**. Bir annenin, oğlunun sevgilisini (veya müstakbel eşini) paylaşması, Türk kültüründe "Bu iş bitmiştir, ciddidir" demektir. Annem bunu yaptığında, Nastya artık bir "sanal arkadaş" statüsünden çıkıp, ailenin tanıdığı, onayladığı "Müstakbel Gelin" statüsüne yükselmişti.

Bununla da yetinmedim; kendi profil fotoğrafımı da o kareyle değiştirerek, rehberimdeki herkese (dost, düşman, eski arkadaşlar, akrabalar) şu mesajı verdim: "*Benim safım belli, yönüm belli. Ben bu kadınla bir yola girdim.*" Bu hamleyi Nastya'ya bildirdiğimde şoke oldu. Bekleliyordu. Çünkü "Sanal" başlayan ilişkilerde erkekler genelde kadını saklar, "Vitrine" koymaz. Ama bu şok, korkuya değil, derin bir sevince ve güvene dönüştü. Bir erkeğin onu ailesine bu kadar hızlı, net ve korkusuzca sunması, onun güven kalkanlarını tamamen indirdi. Bu, ona verdiğim en büyük "Teminat Mektubu"ydü.

7.4. Finansal Gurur ve "Bedava Aşk" Doktrini

İlişki derinleşirken, işin kaçınılmaz boyutu olan "Ekonomi" masaya yatırıldı. Nastya, annesinin tıp eğitimi nedeniyle çalışmasına izin vermediğini, bu yüzden hayalindeki "Nintendo Switch 2" konsolunu ve YouTube ekipmanlarını ancak seneye alabileceğini itiraf etti. Ve o kritik, kapitalist gerçekçiliğin zirvesi olan cümleyi kurdu: *"Hayatta hiçbir şey bedava değil. Aşk bariç."*

Bu cümle, benim **Koruyucu/Sağlayıcı** (Provider) içgüdülerimi ve Hard Kapitalist reflekslerimi tetikledi. Bir lider, halkının (sevdiğinin) ihtiyaçlarını erteletmez, çözer. Ona hemen bir teklif sundum: *"Yazın staj yapacağım, maaşımın bir kısmını sana gönderirim. Hayalini erteleme."*

Bu, bir rüşvet veya onu satın alma girişimi değildi; bu bir fedakarlıktı. Kendi emeğimi, onun mutluluğuna transfer etme teklifiydi. Ancak Nastya, burada karakterinin en sağlam ve beni en çok etkileyen yönünü, **"Finansal Onurunu"** gösterdi: *"Hayır, o senin emeğin. Kabul edemem."*

Reddetmesi, onu gözümde bir Prensesten bir Kraliçe'ye yükseltti. Paraya tamah etmeyen, sadece sevgi arayan, kendi yükünü taşıma bilincine sahip ama imkansızlıklar içinde olan bir kadın... Onu gerçekten seviyordum. Ama daha da önemlisi; onu bir mülk gibi, nadide bir hazine gibi **elde etmek** istiyordum. Bu finansal gurur, onun "Satılık Olmadığını" kanıtlamıştı. Ve satılık olmayan şeyler, dünyadaki en değerli şeylerdir. Sahiplenme arzusu, saf sevginin önüne geçmeye başlamış, onu hayatımın merkezine, Bilançomun en değerli varlığı olarak kaydetmiştim.

BÖLÜM 8: PAZAR AYINI VE FİZİKSEL YÜZLEŞME (18 OCAK)

8.1. Çorba, Maneviyat ve Dijital Hipnoz

18 Ocak Pazar sabahı, Aksaray'ın kemikleri donduran soğukunda bir kez daha manevi bir disiplinle, adeta bir askeri içtima ciddiyetiyle güne başladım. Sabah namazı buluşması ve ardından dağıtılan o sıcak çorba, sadece fiziksel bir besin değil, irademi ayakta tutan bir ritüeldi. Çorbanın buharı yüzüme vururken, bedenim Aksaray'da, o beton avludaydı ama zihnim, koordinatlarını şaşırılmış bir pusula gibi sürekli kuzeyi, 2700 kilometre ötedeki o meçhul şehri gösteriyordu.

Nastya, ben uyurken "İyi geceler" mesajını bırakmış, dijital bir öpücükle kendi gününü kapatmıştı. Ben ise o saatlerde, kendi kendime uyguladığım acımasız bir deneyin, "Uberman" (Polifazik Uyku) protokolünün yan etkisiyle çoktan derin bir uykudaydım. Vücudum, parçalı uykulara direnmiyor, beni yorgun düşürerek "normalleşmeye" zorluyordu. Ancak sabahın ilk ışıklarıyla gözümü açtığımda, biyolojik yorgunluğumu unutturan tek şey, ekrandaki o bildirim ışığıydı.

Ona günaydın dediğimde, kullandığım kelimeler artık çekingen bir "arkadaşça" selamlaşma değil; sınırları çizilmiş, tapusu alınmış bir mülke girer gibi tamamen "sahiplenici" bir tondaydı. "Seni seviyorum" cümlesi, benim için sabah rutininin bir parçası, bir yemin tekrarıydı. O da aynı frekansta, hiç tereddüt etmeden

"Ben de seni" diyerek bu yemini mühürlüyor, dijital dünyada kurduğumuz bu kırılğan kaleyi sözcüklerle tahkim ediyordu.

8.2. Yüzük Ölçüsü: Sembolik Kelepçe ve "Beklentisizlik" Tuzağı

İlişkiyi soyut düzlemden çıkarıp somut bir gerçekliğe, bir taahhüde dönüştürmek adına, aralık ayındaki o büyük "Rusya Seferi" için lojistik hazırlıklara başladım. Ona, gelirken bir yüzük getireceğimi söyleyerek parmağının ölçüsünü sordum. Bu, bir kadına sorulabilecek en net, en geri dönüşsüz niyet beyanıdır. Ölçüyü verdi ama hemen ardından, benim katı "Hard Kapitalist" felsefeme ve modern dünyanın materyalist ilişkilerine meydan okuyan, onurlu bir cümle kurdu: *"Şunu bil, senden hiçbir şey istemiyorum. Ne bediye ne para. Sadece yanıma gel, sağlıklı bir şekilde gel. En büyük bediye sensin."*

Bu cümle, benim gururumu okşamakla kalmadı; ona olan inancımı çelikleştirdi. Karşımda maddi bir beklentisi olmayan, sadece varlığıma, ruhuma değer veren bir kadın vardı. Ya da ben, yalnızlığımın verdiği açlıkla, öyle olduğuna inanmak istiyordum. Benim uyku düzenimi sorgulayıp, "Normal uyu, kendini yorma, bize lazımsın" demesi; üzerimdeki o "robotik disiplin" baskısını kıran, beni "insan" olduğuma inandıran şefkatli bir dokunuştur. O an, onun "korunmaya muhtaç" biri değil, beni koruyan bir "Anaç Figür" olduğunu hissettim.

8.3. Müstakbel Eş ve Blitzkrieg Zaferinin İlanı

Artık ona hitap ederken "Sevgilim" bile demiyor, doğrudan "Müstakbel Eşim" (Future Wife) rütbesini

kullanıyordum. Bu, bir flört aşaması değil, tek taraflı bir "Atama Kararnamesiydi. Ve Nastya, bu atamayı reddetmedi. Onun itirafı, benim stratejik zaferimin belgesiydi: *"Ben ilişki aramıyordum, kapılarım kapalıydı ama sen beni ikna etmeyi başardın."*

Bu, benim uyguladığım "Blitzkrieg" (Yıldırım Harekâtı) stratejisinin sahadaki sonucuydu. Hızlı, kararlı, boşluk bırakmadan ve düşmana (onun korkularına) düşünme fırsatı vermeden yapılan bir taarruzla, onun savunma hatlarını (yalnızlık, güvensizlik ve mesafe korkusu) yıkmıştım. Türk dizilerini izlediğini öğrendiğimde, kafasındaki ideal erkeğin (Serkan Bolat vari, dışarıya sert ama içeride şefkatli) aslında benim oynadığım rol olduğunu fark ettim ve bu rolü mükemmelleştirdim. Ortak noktalarımız (inatçılık, mavi renk tutkusu, damak tadı) birer tesadüf değil, kaderin bir işareti gibi görünüyordu.

8.4. Fiziksel Parametreler ve "Amazon" Gerçeği: Güç Dengesi

Sohbet derinleşip detaylara indikçe, işin en riskli, en bilinmez kısmına, "Fiziksel Özelliklere" geldik. Veriler şaşırtıcı ve alışılmadık: Nastya benden uzundu, kilosu benden fazlaydı ve yapılıydı. Karşımda narin bir prenses değil, bir "Amazon" kadını, bir "Valkyrie" vardı. Bu durumu öğrendiğinde endişelendi, ses tonu değişti: *"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Yanında iri kalmaktan korkuyorum."* diye sordu. Çoğu geleneksel erkek için bu, bir ego kırılması, bir hakimiyet kaybı olabilirdi.

Ancak ben, bir Lider vizyonu ve Napolyon kompleksi gütmeden cevap verdim: *"Hayır, tam aksine boşuma gidiyor. Manken gibi, heykelsi bir kadınsın. Senin gücün beni korkutuyor, beni tamamlıyor."* Bu cevapla, onun en büyük güvensizliğini (iriliğini), en büyük silahına (güzelliğine) dönüştürdüm. O kendini "sadece sağlıklı beslenen, biraz iri biri" olarak görse de ben ona "Model" etiketini yapııştırarak kendi gerçekliğimi ona kabul ettirdim. Bu, psikolojik üstünlüğün ve özgüvenin zirvesiydi; "Ben o kadar güçlüyüm ki, fiziksel olarak benden büyük bir kadını bile yönetebilirim" mesajıydı.

8.5. Aile Sırrı ve Dil Bariyeri: İlk Çatlaklar

Ancak bu pembe tablonun, bu zafer sarhoşluğunun altında gri, tekinsiz bir detay vardı. Nastya, ailesine benden, "Türk sevgilisinden" bahsetmemişti. Gereğesi mantıklıydı ama bir o kadar da düşündürücüydü: *"Eğer söylersen, benden para isteyeceğini, seni kullanacağımızı sanabilirler. Annem Türkleri yanlış tanıyor."*

Bu mazeret, o anki "zengin ve cömert" imajıma uygun düştüğü ve beni koruduğu hissini verdiği için makul geldi. Ancak aslında bu, onun ailesiyle (gerçek hayatıyla) benim aramda kurduğu ilk Tampon Bölgeydi. Beni "Gizli" tutarak, aslında kendine bir kaçış kapısı bırakıyordu. Ve ben, tüm bu duygusal yoğunluğun arasında, kendi çapımda Rusça öğrenmeye çalışıyor, kelimeleri bir araya getiremiyor ama yine de başarısız oluyordum. Dil bariyeri, aşamadığım tek surdu ve bu sur, iletişimin sadece "duygu" üzerinden yürütülmesine, mantığın devre dışı kalmasına neden oluyordu.

BÖLÜM 9: DİLSEL TAAHHÜT VE BİYOLOJİK TAVİZ (19 OCAK)

9.1. Mekanik Uyanış ve Sistem Hatası

19 Ocak sabahı, kendi biyolojik saatimle değil, dışarıdan bir müdahaleyle güne başladım. İradem, yorgunluğuma yenik düşmüştü ve Hocamdan beni uyandırmasını rica etmiştim. Beni uyandırması zor olmadı; bedenen oradaydım ama zihnen yorgundum.

Güne bir düzen getirme çabasıyla nevre sim takımlarını değiştirdim. Bu, kaotik zihnimi toparlamak için yaptığım fiziksel bir "Reset" işlemiydi. Biraz yazı yazdım, zihnimi kâğıda döktüm. Ancak Uberman disiplini ve gece geç saatlere kadar süren dijital mesailer, vücudumdan intikamını aldı. Uyansam bile 1-2 saat sonra tekrar sızdım. Sonuç: Sabah kahvaltısını kaçırmak, yani biyolojik yakıt ikmalini yapamamak. Sistem, duygusal yükü taşımak için fiziksel enerjiden çalıyordu.

9.2. Akustik Terapi ve Manevi İstişare

Akşam olduğunda, Aksaray'ın karla kaplı sokaklarında yürüyüşe çıktım. Karın ayaklarımın altında çıkardığı o kendine has, tok ses... Bu ses benim için bir "Akustik Terapiydi. Dünyanın gürültüsünü susturan, sadece adımlarıma odaklanmamı sağlayan beyaz bir sessizlik.

Yurda döndüğümde Manevi Danışmanım ile bir araya geldik. Sohbetimiz akıcı, verimli ve derinlikliydi. O, bana hayatın gerçeklerini, maneviyatı ve dengeyi anlatıyordu. Ancak ben, o masada otururken bile, zihnimin arka planında birazdan başlayacak olan "Dijital Operasyonu, yani Nastya ile konuşmayı bekliyordum. Gerçek

dünyadaki bu kaliteli sohbet, benim için sadece bir Bekleme Süresiydi.

9.3. "Gelin" Vizyonu ve Kapanmayan Gece

Gece çöktüğünde, Nastya ile iletişim hattımız tekrar alevlendi. Sohbetimiz artık sadece planlardan ibaret değildi; ikimizin de haz ve zevk aldığı, dopaminin şelale gibi aktığı bir tutku seansına dönüşmüştü.

Ve o gece, Nastya, stratejik olarak en güçlü kartını oynadı. Bana sadece "Seni seviyorum" demedi; gelecekteki rolünü bizzat kendisi tanımladı: *"Türkçe öğrenmem gerekiyor, çünkü ben oraya 'Gelin' olarak geleceğim."*

Bu cümle, benim için bir "Vatandaşlık Başvurusu" gibiydi. Onun, benim kültürümü, dilimi ve ailemi kabul etmesi; "Gelin" sıfatını kendine yakıştırması, benim gözümde zaferin ilanıydı. Bu vaat o kadar büyüktü ki, o gece konuşmayı bitirirken onun "İyi geceler" demeyi unutmasını veya atlamasını bile önemsemedim. Kapanışı ben yaptım, son noktayı ben koydum. O, "Gelin" olacağını söylemişti ya, gerisi teferruatı.

Gece geç saatlere kadar, bu vaadin verdiği sarhoşlukla uyuyamadım. Bedenim iflas bayrağını çekse de ruhum zafer marşları çalıyordu.

BÖLÜM 10: LOJİSTİK UYUM VE DIŞ ONAY ARAYIŞI (20 OCAK)

10.1. Hormonal Yakıt ve Verimlilik İllüzyonu

20 Ocak sabahı gözlerimi açtığımda, biyolojik yasaları ihlal eden bir enerjiyle doluydum. Normal şartlarda insanı bitkin düşürmesi gereken "az uyku", benim için bir sorun olmaktan çıkmış, adeta bir yaşam tarzına dönüşmüştü. Kendimi iyi, hatta yenilmez hissediyordum.

Oysa bu zindelik, sağlıklı bir dinlenmenin sonucu değil; beynimin salgıladığı yoğun dopamin ve adrenalin kokteylinin, yani Aşk Sarhoşluğunun bir yan etkisiydi. Sistem, uyku ihtiyacını heyecanla ikame ediyordu. Günüm verimli geçiyor, zihnim hem derslere hem de Rusya planlarına aynı anda odaklanabiliyordu. "Uberman" olmaya çalıştığımı sanıyordum ama aslında sadece Aşık'tım.

10.2. "Ev" Simülasyonu ve Mutfak Diplomasisi

Nastya ile iletişimimiz artık "Nasıl-sın?" aşamasını çoktan geçmiş, "Nasıl yaşayacağız?" aşamasına, yani Lojistik Planlama evresine girmişti. Birlikte bir karar aldık: Otelde kalmak, soğuk ve mesafeliydi. Bize bir "Ev" lazımdı.

Onun daire kiralama fikri, sadece ekonomik bir tercih değil, bilinçaltında bir Aile Provasıydı. Bir otel odasında misafir olursunuz, ama kiralık bir dairede "eş" olursunuz. Bu planın en tatlı krizi ise mutfakta çıktı. Ben yemek yapamadığımı, bu konuda yeteneksiz olduğumu itiraf ettiğimde, Nastya bir "Kriz Yönetimi Uzmanı" gibi değil, bir "Anne/Eş" şefkatiyle devreye girdi: "*Ben yaparım. Hem de çok iyi yaparım.*" Bu cümledeki isteklilik, beni besleme arzusu, onun bana sadece bir sevgili olarak değil, hayatımı çekip çevirecek bir ortak olarak yaklaştığının en somut kanıtıydı.

10.3. Manevi Sığınak ve "Güvenli Bölge"

Akşam olduğunda, dijital dünyadaki bu yoğun trafikten sıyrılıp, fiziksel dünyadaki en güvenli limanıma, Hocama sığındım. Akşam yemeğini birlikte yedik, odasında çay ve kahve eşliğinde uzun sohbetler ettik.

O gece kendi odamda değil, Hocanın odasında uyumayı tercih ettim. Bu, belki de bilinçaltımın bir savunma mekanizmasıydı. Nastya ile kurduğum o tehlikeli ve yüksek voltajlı hayallerden korkan tarafım, Hocanın manevi otoritesinin ve huzurunun gölgesine sığınmak istiyordu. Orası, ayaklarımın yere bastığı tek yerdirdi.

10.4. Sınıftaki Bayan Dostum: Filtrelenmiş Gerçeklik ve Onay

Bu süreçte, sınıf arkadaşım ile de bir "İstişare Hattı" kurmuştum. Ona Nastya'dan, planlarımızdan ve aramızdaki uyumdan bahsediyordum. Elif dinliyor ve onaylıyordu: "*Güzel, uyumlu görünüyorsunuz.*"

Ancak burada kritik bir **Veri Manipülasyonu** vardı. Bayan dostuma, gerçeği değil, benim ona sunduğum "Düzenlenmiş Gerçeği" görüyordu. Ben ona Nastya'nın tereddütlerini değil, bana attığı kalpleri anlatıyordum. Ben ona riskleri değil, "Gelin olacağım" sözünü anlatıyordum. Dostumun bu onayı, aslında benim kendi kurguma dışarıdan bir şahit arama çabamdı. O beğenince, ben de "Demek ki doğru yoldayım" diyerek kendimi kandırmaya devam ediyordum.

BÖLÜM 11: NÜKLEER SABAH, İSİM MÜHRÜ VE SAFİYET DOKTRİNİ (21 OCAK)

11.1. Şafak Vakti "Hidrojen Bombası" ve Bekleyişin Izdırabı (04:02)

21 Ocak sabahı, henüz güneş Ankara'nın puslu tepelerine doğmadan, saat 04:02'de DBKG tarihinin en riskli, en geri dönüşsüz ve en yoğun duygusal taarruzunu başlattım. Biyolojik saatim "Uyu" diyordu ama zihnimdeki dopamin reseptörleri, Nastya ile kurduğum o mükemmel gelecek simülasyonunu, gerçeklikten daha parlak ve canlı bir şekilde oynatıyordu. Uyku, aşık bir stratejist için zaman kaybıydı.

Ona attığım mesaj, sıradan bir "Günaydın" mesajı değildi; bu, diplomatik dilde bir **"Tam Bağlılık Yemini"** ve Gelecek Manifestosuydu. Literatürde buna "Hidrojen Bombası" adını vermiştim çünkü etkisi nükleerdi ya karşı tarafı tamamen fethedecek ya da ilişkiyi yerle bir edecekti. Mesajın içeriği, stratejik bir kokteyldi: *"Saatlerce dudaklarını öptüğümü hayal ettim"* diyerek biyolojik arzuyu ve tutkuyu masaya koydum. *"İsimlerimiz (Eren ve Nastya) birbirini tamamlıyor"* diyerek olaya teolojik ve kaderci bir boyut kattım. *"Kocan olarak söz veriyorum, kaynaklarımdan vazgeçmeyeceğim"* diyerek ise sosyal statüyü ve sağlayıcı (provider) rolünü üstlendim.

Mesajı gönderdikten sonraki o sessizlik... 04:02'den 06:38'e kadar geçen o 2 saat 36 dakika, benim için bir asır gibiydi. Çelyabinsk'te güneş doğuyor, insanlar uyanıyordu ama benim kaderim o ekranın ucundaydı. Ve nihayet

cevap geldi. Patlama gerçekleşmişti ama beklediğim yıkım değil, mutlak bir **Kenetlenme** yaratmıştı. "*Sorunların olduğunda bana başvurabilirsin, sana destek olacağım*" dedi. Bu cümleyle, o da sadece bir "sevgili" değil, bir "silah arkadaşı" ve "müttefik" statüsünü kabul etmiş, savunma paktımıza ıslak imzasını atmıştı.

11.2. Kriz Yönetimi: Kıskançlığın Ticarileştirilmesi

Gün aydınlandığında, strateji masasına beklenmedik ve potansiyel olarak yıkıcı bir istihbarat raporu düştü. Nastya, dürüstlük krizine girmişçesine, YouTube kanalını sadece erkeklerin izlediğini itiraf etti. "*Kanalımı sadece erkekler izliyor 🤔*" cümlesi, geleneksel bir Türk erkeği için "Kırmızı Alarm" ve "Kıskançlık Krizi" sebebi olabilirdi. İçimdeki ilkel dürtü "Kapat o kanal!" demek istese de, DBKG'nin soğukkanlı aklı devreye girdi.

Burada **Hard Kapitalist** doktrini devreye soktum ve duygusal bir krizi, ****"Ticari Fırsat"***a çevirdim. Ona verdiğim cevap, modern bir CEO'nun soğukkanlılığına sahipti: "*Erkeklerin seni izlemesi şartı değil, çünkü güzelsin. Ama asıl önemli olan şu: Onlar sadece izleyebilir (tüketici), ama sen bana aitsin (bissedar). Bırak izlesinler, bırak etkileşimi artırsınlar. Bizim asıl odak noktamız para kazanmak ve bütçemiz. Bunu bir iş olarak görüyoruz.*"

Bu hamleyle, hem "Sahiplenici Erkek" (Provider) rolünü oynadım hem de onun kariyerine saygı duyan "Vizyoner Yönetici" (Manager) rolünü üstlendim. Kıskançlık krizine girmeyerek, onun gözündeki "Özgüvenli Lider" imajımı perçinledim. Rakipleri "izleyiciye", onu ise "ortağa" dönüştürmüştüm.

11.3. "Bakir Lider" Stratejisi: Tecrübesizliğin Kutsanması

Sohbetin en kritik ve en kırılğan virajı, fiziksel yakınlaşma konusuydu. Ona "*Öpüşmeyi bana sen öğreteceksin, ilk sen olacaksın*" dediğimde şaşırdı. "*İlişkin var sanıyordum, hiç mi olmadı?*" diye sordu. Modern dünyada, 18 yaşındaki bir erkeğin "hiçbir tecrübesinin olmaması" bazen bir eksiklik (sosyal beceriksizlik) olarak algılanabilirdi.

Ancak ben, bu dürüstlük kartını stratejik bir silaha, bir ****Seçilmişlik Miti****ne dönüştürdüm: "*Elbette çevremde insanlar vardı. Ama ben kendimi bilinçli olarak korudum. Rubum ve bedenim, o 'Tek' olanı, yani seni bekledi.*"

Bu itiraf, tecrübesizlik değil; **İrade, Disiplin ve Seçicilik** olarak pazarlandı. Ona, "Seni bulamadığım için değil, seni beklediğim için yalnızdım" mesajını verdim. Bu, bir kadının egosunu okşayan, ona kendini "Kutsal Bir Ödül" gibi hissettiren en büyük payeydi. Ardından isimlerimizin etimolojik analizini (Eren: Hakikate Ulaşan / Nastya: Diriliş) yaparak, bu bekleyişi kaderin bir cilvesi olarak mühürledim. O an, biz sadece flört eden iki genç değil, ezelden beri birbirini arayan iki ruhtuk.

11.4. "Eren Fuatovich Dogu": Entegrasyonun Zirvesi ve Bürokratik Fantezi

Öğleden sonra, vizyonu sadece duygusal değil, bürokratik ve resmi boyuta da taşıdım. Ona, evlendiğimizde ve ben Rus vatandaşı olduğumda ismimin pasaportta nasıl görüneceğini, Rus adlandırma geleneğine

(Otchestvo) uygun olarak yazdım: **"Eren Fuatovich Dogu."**

Babamın adını (Fuat) Rus "Baba Adı" sistemine entegre ederek, oraya geçici bir turist veya maceraperest olarak değil; kök salacak, o topraklara ait olacak ve babasının adını o coğrafyada yaşatacak bir adam gibi gideceğimi ilan ettim. *"Kulağa gurur verici ve ciddi geliyor, değil mi?"* diye sordum. Cevabı net ve onaylayıcıydı: *"Evet, kulağa çok güzel geliyor."* O an, sadece bir sevgili değil, Rusya Federasyonu'nun müstakbel bir vatandaşı ve o ailenin resmi damadı gibi hissediyordum. Bu, kâğıt üzerinde olmayan ama zihinlerde imzalanmış bir vatandaşlık anlaşmasıydı.

11.5. Lojistik Güvence: Sermayenin İspatı ve Gün Sonu

Günü, somut bir finansal raporla, bir "Yatırımcı Güven Testi" ile kapattım. Cebimdeki (Midas'taki) parayı rubleye çevirip, ona bir teminat olarak sundum: *"18.446 rublem var. Bahsettiğin evi bir haftalığına tutabilirim. Uçak ve vizeyi de zamanla halledeceğim."* Bu rakam belki bir gökdelen dikmek için komikti ama bir öğrenci için "Ben sadece konuşmam, yaparım" mesajının kanıtıydı. Onun *"Harikası"* cevabı ve benim *"Bizim için biriktiriyorum, seni koklamak için geliyorum"* kapanışım, günü mutlak bir zaferle noktaladı.

O gece yatarken, -35 derecelik Çelyabinsk soğuşunda, benim varlığımın (veya vaatlerimin) onu ısıtacağına inanıyorduk. İkimiz de bu mükemmel senaryonun, bu kusursuz İmparatorluk Planının sadece 4 gün sonra

ökeęinden, bu zirvenin aslında bir uçurumun kenarı olduğundan habersizdik.

BÖLÜM 12: STRATEJİSTİN SEÇİMİ VE VİZYON DAYATMASI (22 OCAK)

12.1. İki Yol Ayrımı: Stratejist vs. Aşık (Büyük Karakter Testi)

22 Ocak, bu ilişkinin flört boyutundan çıkıp "Yönetim Kurulu Toplantısı" ciddiyetine büründüğü, en büyük "Yol Ayrımı" günüydü. Zihnimde günlerce kurguladığım, Excel tablolarında gelir-gider dengesini hesapladığım o büyük soruyu sormanın zamanı gelmişti. Ona, "Gelecek" dediğimiz o belirsiz ve sisli kavramı, somut, ölçülebilir ve sonuçları olan bir "Seçim" olarak sunacaktım. Bu, Nastya için bir tercih, benim içinse bir turnusol kağıdıydı.

Saat 12:17'de, bir generalin savaş haritasını masaya sermesi gibi, ona iki keskin seçenek sundum. Bu seçenekler, hazzı erteleme becerisini (delayed gratification) ölçmek için tasarlanmıştı:

1. **Stratejist (Zor ve Onurlu Yol):**

Uzaktan ilişkiyi sürdürmek, az görüşmek, hasrete dayanmak ama bu sayede "Maliyetleri (Kira/Ulaşım)" minimuma indirip, maksimum tasarrufla "Tapulu Ev" hedefine kilitlenmek. Bu seçenek, "Acı ama Zafer" vaat ediyordu.

2. **Birlikte (Kolay ve Riskli Yol):**

Hemen yanına gelmek, bir daire kiralamak, günü kurtarmak ama kira ve yaşam giderleri altında ezilerek kendi evimize giden yolu yıllarca uzatmak. Bu seçenek, "Anlık Haz ama Gelecek Riski" taşıyordu.

Mesajı gönderdikten sonraki o kısa bekleme süresinde, içimdeki analist "İkinciye seçecek, çünkü o daha çocuk" diyordu. Ancak 12:31'de gelen cevap, beni hem şaşırttı hem de mest etti: *"Bence ilk seçeneğe daha iyi çünkü hala okuyorsun."*

Bu cevap, basit bir fikir beyanı değildi. Bu, "Senin mantığına, senin matematiğine güveniyorum ve ben de senin gibi düşünüyorum" demekti. Duygularını (özlemini, yan yana olma isteğini) bir kenara bırakıp, mantığı (eğitimi, sermaye birikimini ve mülkiyeti) seçmişti. Ona *"Bilgeliğine hayranım"* derken, bu sıradan bir iltifat değildi; karşımda, benim kuracağım imparatorluğu batıracak bir tüketici değil, onu yönetecek bir zekâ olduğunu görmemin verdiği rahatlamaydı. Ona, "Bugünün rahatlığından fedakârlık ederek, zengin bir geleceği garanti ediyoruz" dedim. O an, biz birer sevgili değil, birer iş ortağıydık.

12.2. Oyun Dünyası ve "Eren Doğu" Markası: Mentorluk Devri

Öğleden sonra konu, Ciddi Devlet İşleri'nden ve finansal planlamadan çıkıp, görünüşte daha hafif ama stratejik olarak çok önemli bir sahaya, "Eğlence Sektörüne" kaydı. YouTube kanalı, oyunlar, Playstation... Bu alan, benim ona sadece duygusal değil, **"Teknolojik ve Entelektüel Üstünlüğümü"** kanıtladığım sahaydı.

Oyun fiyatlarını karşılaştırdığımızda ortaya çıkan tablo (Türkiye'de oyunların vergilere rağmen kur farkından dolayı döviz bazında ucuz olması, Rusya'da ise pahalılığı), ona benim dünyamın avantajlarını gösterdi. Bir oyunun 1751 ruble (bizde) ve 3000 ruble (onlarda) olması, benim "Lojistik Destek" sağlayabileceğim bir boşluktu.

Ancak asıl hamle, onun YouTube kanalını bulup 9. abonesi olduğum andı. Bu, basit bir "Takip Et" butonuna basmak değildi; bu bir Melek Yatırımcı Girişiydi (Angel Investment). Kanalını incelediğimde, amatörliğini değil, potansiyelini gördüm. Ona *"Henüz bir şey başarmadım, her şey mütevazı"* diyerek utandığında, ben bir "Fan" gibi değil, bir "Prodüktör" gibi yaklaştım: *"Senin suçun değil, zamanın az. Ama sesin barika, mikrofonun yeni. Montajın daba iyi olabilir ama potansiyel var."*

Bu yaklaşım, körü körüne öven bir sevgili değil, işini geliştirmesini isteyen, ona vizyon katan bir "Mentor" yaklaşımıydı. Ona, *"Gelecekte birlikte video çekeriz"* dediğimde, aslında *"Yalnız değilsin, ortağın yanında"* mesajını veriyordum. Onun "Belki" deyişindeki o çekingen umut, benim için yeterliydi. Ben ona balık vermiyor, balık tutacağı tekneyi (kanalı) tamir ediyordum.

12.3. Akşamın "Dilek Haritası": Sınırsız Gelir Vizyonu ve Manifestosu

Saat 21:16'da günün ve belki de tüm bu 15 günlük sürecin en büyük, en iddialı Nükleer Başlığını ateşledim. Artık küçük planlar, kira hesapları bitmişti. Ona, bir erkeğin bir kadına sunabileceği en üst düzey Hayat Sözleşmesi'ni sundum.

Bu, 4 maddelik bir Finansal Özgürlük ve Hayat Manifestosuuydu:

1. **Finansal Sürekli Hareket (Perpetual Motion):** Ona "Çalışacağım" demedim, "Yatırım sistemi kuruyorum" dedim. Para için çalışmak değil, paranın bizim için çalışması

premsibini (Pasif Gelir) anlattım. Bu, "Kölelikten kaçış" planıydı.

2. **Sınırsız Yaşam:** Rusya'da iş arama derdini sildim. "Finansal akış güçlenince yanına geleceğim ve 7/24 yanında olacağım" dedim. Bu, ona verebileceğim en değerli kaynağı, **Zamanımı** vadediyordu.

3. **Sigorta:** *"Kocan olarak tüm endişelerini gidereceğim. Güvenliğin benim güvenliğimdir."* Bu cümle, modern dünyada unutulmuş "Sahiplenici Erkek" (Protector) arketipinin zirvesiydi. Ona, en kötü senaryoda bile (işsiz kalsa, başarısız olsa) yıkılmayacak bir kale sundum.

4. **Mutluluk Zamanı:** Ve en can alıcı nokta... *"YouTube kanalın için bolca boş zamanın olacak. Para için değil, ruhun için üreteceksin."*

Bu manifesto, Nastya'nın hayal bile edemeyeceği bir lükstü. Ona parayı değil, **Özgürlüğü ve Kendini Gerçekleştirme Fırsatını** vaat ettim. Cevabı gecikmedi: *"Harika planların var, kesinlikle gerçekleşecekler ❤️"* Bu "Kesinlikle" kelimesi, benim için imzalanmış bir senetti. O an, bu planı satın aldı. Benim vizyonum, artık onun da vizyonuydu. O gece uyurken, ona "Güçlü ve güzel eşim" hitabını kullandığımda, kendini dünyanın en şanslı kadını sanıyordu. Ben ise dünyanın en başarılı stratejisti... İkimiz de bu devasa planın altında ezilecek olanın "Gerçeklik" olduğunu henüz bilmiyorduk.

BÖLÜM 13: MANEVİ YORGUNLUK, BİYOLOJİK İFLAS VE MUTFAK DİPLOMASİSİ (23 OCAK)

13.1. Kutsal Mekânda Sistem Çöküşü ve "Simit" Ekonomisi

23 Ocak sabahı, Aksaray'ın şafağında, iradem ile biyolojim arasındaki savaşın en ilginç, en insani ve bir o kadar da trajik sahnelerinden biri yaşandı. Sabah namazını kıldıktan hemen sonra, o manevi atmosferin huzuru, halıların yumuşaklığı ve günlerdir biriken "Uberman" (Polifazik Uyku) yorgunluğu birleşince, sistemim "Acil Kapanma" (Emergency Shutdown) sinyali verdi. Direnemedim. Caminin o sessiz köşesinde, duaların yankısı arasında sızıp kaldım. Gözlerimi açtığımda gördüğüm manzara, insani acziyetin bir tablosuydu: Benim manevi rehberim, o dimdik duran Hoca bile yorgunluğa yenik düşmüş, uyuyakalmıştı. Bu, iradenin sınırsız ama bedenin sınırlı olduğunu en somut kanıtıydı.

O sabah, uyanışın ardından "Hadislerle İslam" kitabını elime alarak zihnimi tekrar disipline etmeye, manevi bir rota çizmeye çalıştım. Ancak okuduğum satırlar, zihnimdeki Nastya görüntüsüyle flulaşıyordu. Harfler birbirine giriyor, hadislerin hikmeti ile benim dünyevi takıntılarım arasında bir savaş yaşanıyordu. Akademik yetkinliğim, derslere olan ilgim, şarjı biten bir pil gibi hızla tükeniyordu. Bu "zihinsel erozyonu" nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum ama dürüst olmak gerekirse, o an için umurumda da değildi. Öncelik sıralamamda (Priority List) akademi, listenin en altına düşmüştü.

Sabah kahvaltısı için simit almaya gittiğimde bile, aklımda simidin tadı ya da fiyatı değil, Nastya ile kuracağımız geleceğin "Makro-Ekonomik" hesapları vardı. O simidi yerken, aslında o anı yaşamıyor; 2028 yılında, Çelyabinsk'te kuracağımız sofranın hayalini kuruyordum. Simit benim için bir "Gider" kalemi değil, gelecekteki lüks sofralara ulaşmak için bugün ödenmesi gereken bir Tasarruf Bedeliydi. Zamanı tüketmiyor, zamanı hayali bir gelecek için yakıyordum.

13.2. "Açık Sözlülük" Doktrinine Geçiş ve Hasar Tespiti

Nastya ile olan dijital iletişimimizde, ilk günlerin o baş döndürücü hızından (Blitzkrieg) sonra bir "Plato" evresine, bir duraklama dönemine girmiştik. Konuşmalar duraksıyor, kelimeler tükeniyor, o ilk heyecanın yerini rutin bir "Durum Raporu" alıyordu. Artık romantik şiirler veya süslü vaatler değil, net ve rasyonel cümleler kurmaya karar vermiştim. Yeni stratejim **"Açık Sözlülük" (Bluntness) ve "Şeffaflık"** idi.

Sabah 06:14'te, önceki geceki yoğun, belki de biraz baskıcı olan "gelecek planları" bombardımanımın hasar tespitini yapmak için bir yoklama atışı yaptım: *"Dün sana rubumu açtım ve biraz kendimi kapturdum. Umarım planlarımla seni çok yormamışımdır?"*

Bu soru, aslında bir özgüven gösterisi değil, bir Onay Arayışydı (Validation Seeking). Cevabı 06:27'de, kısa ve net geldi: *"Günaydın, hayır, beni yormadın."* Bu cevap, bir rahatlama sağlasa da içindeki coşku eksikliği dikkat çekiciydi. "Hayır, yormadın, aksine çok hoşuma gitti" demedi; sadece "Hayır" dedi. Hemen ardından gelen

"Bugün hava soğuk, evdeyim, uzaktan eğitimdeyim" raporu, günün güvenli ama mesafeli geçeceğinin sinyaliydi. O, kendi rutinini koruyor, ben ise onun rutinindeki yerimi sağlamlaştırmaya çalışıyordum.

13.3. 12 Saatlik Sessizlik, Samosa ve "Ponyatno" Soğukluğu

Gün boyu süren o korkunç sessizlik (yaklaşık 12 saatlik bir veri kesintisi), benim paranoya seviyemi Sarı Alarmdan Turuncu Alarma yükseltti. "Acaba benden sıkıldı mı?", "Acaba o ağır planlar onu korkuttu mu?" soruları zihnimi kemirirken, akşam 19:42'de sessizlik bozuldu. Derslerini bitirmişti.

Ancak asıl istihbarat ve asıl hayal kırıklığı 21:25'te geldi. Ben onun biyoloji dersi yüzünden geç yazdığını, akademik bir yoğunlukta olduğunu sanırken, o aslında mutfakta bir ziyafet hazırlıyordu: **Samosa, Pizza, Tarçanlı Çörekler**. Bu veri, bana iki şeyi gösterdi:

1. Bu kız gerçekten hamarat ve evcimen (Wife Material).
2. Bu kız, o yemekleri yaparken aklına gelip de bana bir fotoğraf atma veya "Bak ne yapıyorum" deme gereği duymamış. Önceliği ben değil, o anki işiydi.

Burada stratejik bir hamle yaparak, konuyu tekrar "Biz" eksenine çekmek ve onun "Besleyici" yönünü övmek istedim: "*Yanımda olsaydım, sanırım şimdiye kadar kilo almış olurdum.*" Beklediğim cevap, flörtöz bir "*Evet, seni ellerimle besledim*" veya "*Sana da yapacağım bir gün*"

cümlesiydi. Ancak aldığım cevap, bir duvar gibi sert, gri ve duygusuzdu: "**Anladım.**" (Понятно).

Bu tek kelime (Ponyatno), aslında ilişkinin kimyasının değiştiğini gösteren en net sinyaldi. Ben romantizmden rasyonalizme geçmeye çalışırken, o çoktan "İş ve Görev" moduna geçmişti. Video çekiyordu, montaj yapıyordu, kanal bildirimlerini düşünüyordu. Onun odağı kendi kariyeriydi (YouTube), benim odağım ise bizim "olmayan" geleceğimizdi. Kanal bildirimlerini açtığımı söylediğimde verdiği "*Tamam*" cevabı ise, bu asimetrik ilginin ve tek taraflı çabanın son mührüydü. O an, mutfaktaki sıcaklığın bana ulaşmadığını, aramızdaki mesafenin sadece kilometrelerle ölçülemediğini hissettim.

BÖLÜM 14: İLAHİ FİNANSMAN, BİYOLOJİK İFLAS VE SESSİZLİĞİN SAĞIR EDİCİ GÜRÜLTÜSÜ (24 OCAK)

14.1. Zoraki Uyanış, İrade Testi ve Hızlandırılmış İntikal

24 Ocak sabahı, biyolojik saatim ile iradem arasındaki savaş, kritik bir eşiğe ulaşmıştı. Vücudum, günlerdir süren uykusuzluk nöbetlerine ve "Uberman" disiplinine karşı isyan bayrağını çekmişti. Eğer Hocamın o ısrarlı, adeta bir alarm sistemi gibi susmayan araması olmasaydı, sabah namazı benim için sadece "kaçırılmış bir fırsat" ve günlüğümde bir "disiplinsizlik notu" olarak kalacaktı. Bedenim yorgundu, göz kapaklarımda tonlarca ağırlık vardı ve zihnim, gerçeklik ile rüya alemi arasındaki o gri bölgede sıkışıp kalmıştı. Ancak o telefon sesi, şefkatli bir uyarıdan ziyade, bir komutanın askeri içtimada çağırması gibi beni yataktan zorla kazıdı.

Camiye geç kalmıştık. Bu gecikme, zaten limitlerinde çalışan bedenim için ekstra bir efor demekti. Aksaray'ın buz tutmuş kaldırımlarında, sabahın kör karanlığında yaptığımız o hızlı yürüyüş (Rapid March), bacak kaslarımı yakıyor, soğuk hava ciğerlerime bıçak gibi saplanıyordu. Her adımda "Neden bunu yapıyorum?" sorusu ile "Çünkü disiplin bunu gerektirir" cevabı çarpışıyordu. Ama sonunda yetişmiştik. Caminin kapısından içeri girdiğimde hissettiğim o sıcaklık ve "görev tamamlandı" hissi, günün ilk taktiksel zaferiydi. Bedenim iflasın eşiğindediydi ama ruhum, bu zoraki disiplinle ayakta tutuluyordu.

14.2. Beklenmedik Müttefik ve Finansal İşaretler: 1952 Doğumlu Amca

Öğle namazından sonra, hayatın matematiğinde yeri olmayan, tamamen kaderin garip bir cilvesi diyebileceğim bir olayla karşılaştım. Cemaatten, 1952 doğumlu, yüzünde yılların ve yaşanmışlıkların izlerini taşıyan yaşlı bir amca, durduk yere, hiçbir ön tanışıklığımız olmamasına rağmen benimle arkadaş olmak istediğini söyledi. Bu teklif, modern dünyanın "çıkar odaklı" ilişkilerine o kadar tersti ki, tebessümle ve şaşkınlıkla kabul ettim. Hocamla birlikte bu yeni ve beklenmedik dostumuzla buluştuk; basit bir lahmacun sofrasında, çay eşliğinde derin bir sohbete daldık.

Ancak asıl mucize ve asıl stratejik işaret, bu sohbetin sonunda geldi. Bu yaşlı adam, bana tamamen karşılıksız bir şefkatle yardım etmekle, karnımı doyurmakla kalmadı; üstüne bir de Ziraat kartıma **1.500 TL** gibi, bir öğrenci bütçesi için "Can Suyu" niteliğinde bir para gönderdi.

Bu olay beni derin bir sorgulamaya itti. Dün gece, uykusuz kalarak Nastya için yaptığım o karmaşık bütçe hesaplarını, kuruşu kuruşuna planladığım geleceği düşündüm. Ben binlerce kilometre ötedeki bir hayal için çırpınıırken, yanı başımdaki gerçeklik bana rızkımı sunuyordu. Sanki Yaratıcı bu çabamı, bu iyi niyetimi görmüş ve bana "Sen planını yap, rızkın ve desteğin bende. Yanlış kapıyı zorlama, doğru kapı sana açılır" mesajını veriyordu. Bu para, maddi değerinden çok daha büyük bir manevi işaretti: **"Doğru Yoldasın, ama belki de Yanlış Kişiylesin."**

14.3. Dijital Cephede Soğuk Rüzgarlar ve Enformasyon Kesintisi

Gerçek hayatta (Real World) her şey yolunda gidiyor, tanımadığım insanlar bana kucak açıyor, finansal akış sağlanıyor ve manevi tatmin zirve yapıyordu. Ancak dijital dünyada (Cyber World), yani Nastya cephesinde işler tam tersine dönmüştü. Önceki gün, büyük bir heyecan ve stratejik dehayla sunduğum o detaylı plan, o "Gelecek Haritası" ve "Tıp Eğitimi Vizyonu", karşı tarafta bir hayranlık uyandırmak yerine, derin bir sessizliğe ve geri çekilmeye neden olmuştu.

Mesajlarım "görüldü" oluyor ama cevaplanmıyordu. Çevrimiçi oluyor, sonra çıkıyordu. Bu belirsizlik, benim paranoyalarımı besliyordu. İçimdeki o huzursuzlukla, belki de stratejik bir hata yaparak savunmaya geçtim ve sordum: "*İlişkimizde bir problem mi var, yoksa ben mi yanlış hissediyorum? Neden sessizsin?*" Beklediğim cevap, "Hayır canım, sadece işim vardı" gibi rahatlatıcı bir cümleydi. Ancak aldığım şey, saatlerce süren, sinir bozucu bir sessizlikti. Dijital bir duvara konuşuyor gibiydim.

14.4. Mantı, Televizyon ve Önceliklerin Çarpışması

Akşam saatlerinde gelen bildirim sesiyle irkildim. Ancak gelen cevaplar, aramızdaki uçurumu kapatmak şöyle dursun, o uçurumu bir kanyona dönüştürdü: "*Anladım.*" (Понятно). Bu kadar. O uzun planlara, o finansal tablolara, o endişeli sorulara ve "Seni seviyorum verilen tek cevap buydu. Soğuk, gri ve kaçamak. "*Bugün çok meşgul görünüyorsun?*" diye, biraz sitem biraz merakla üstelediğimde ise gelen "Faaliyet Raporu", benim

dünyamla onun dünyasının ne kadar farklı eksenlerde döndüğünü yüzüme tokat gibi çarptı: *"Evet, bütün gün meşguldim. Önce ders çalıştım, sonra ablamla mantı (pelmeni) yaptım ve televizyon izledim."*

Bu cümle, benim için bir Aydınlanma anıydı. Ben burada, binlerce kilometre ötede, uykusuz kalarak, onun geleceğini, kariyerini, pasaportunu ve evimizi inşa etmeye çalışırken; o orada, gayet konforlu bir şekilde mantı büküyor ve televizyon karşısında vakit öldürüyordu. Onun "meşguliyeti", benim anladığım anlamda bir "Hayat Kavgası" değil, keyfi bir Zaman Geçirmeydi. Benim önceliğim **"Biz"** ve **"Gelecek"** iken, onun önceliği o anki konforu, ailesi ve eğlencesiydi. Bu, iletişimin koptuğu an değildi; bu, frekansların artık birbirini tutmadığının, benim "Yüksek Voltaj" verirken onun "Düşük Akım da kaldığının tescillendiği andı. O mantı yaparken, ben hayallerimi öğütüyordum.

BÖLÜM 15: İFLASIN İLANI, TİCARİ TEKLİF VE SON KAMİKAZE (25-26 OCAK)

15.1. YouTube Kamuflajı, "Kukla Hükümet" ve Beklenmedik Darbe

25 Ocak akşamüzeri, Ankara yolculuğunun o gergin ve belirsiz bekleyişi sırasında, iletişim hattını açık tutabilmek adına stratejik bir hamle yaparak "YouTube Videosu" bahanesini devreye soktum. Ona kanalına yeni bir video yükleyip yüklediğini sormak, görünürde masum ve destekleyici bir ilgi gibi dursa da, aslında alt metinde çaresiz bir "Ben hala buradayım, seni izliyorum, senin dünyana dahilim ve seninle ilgileniyorum" mesajı taşıyordu. Bu, soğumaya yüz tutmuş bir diplomatik ilişkiyi ısıtmak için atılan son, cılız bir adımdı. Başlangıçta rutin giden, "Aferin", "Hı hı", "Düzenliyorum" gibi kısa, geçiştirici ve ruhsuz cevaplarla ilerleyen sohbet, benim o klasik ve bugüne kadar kriz anlarında hep işe yarayan "Yardımcı Lider / Çözüm Üretici" rolüne bürünmemle aniden seyr değişti.

Ona, bir sorunu olup olmadığını, benden bir talebi olup olmadığını, sanki her şeye gücü yeten bir hamimmişim gibi sordum: "*Benden yapmam istediğin bir şey var mı?*"

Bu soru, benim onun hayatındaki yetki alanımı (Jurisdiction) teyit etme, sınırlarımı görme çabamdı. Bir lider, halkına hizmet ederek ve sorun çözerek meşruiyet kazanır; ben de bu meşruiyeti arıyordum. Ancak cevap, bir tokat gibi değil, üzerine beton dökülen bir balyoz gibi indi: "*Hayır, hiçbir şey yapamazsın.*"

Bu cümle, sadece basit bir "Hayır" veya reddediş değildi; benim onun hayatındaki "Etki Alanımın" sınırlanmışlığını, varlığımın fonksiyonunu yitirdiğinin resmi ilanıydı. Bana, "Senin gücün benim dünyamdaki sorunları çözmeye yetmez, sen benim gerçekliğimde etkisiz bir elemansın, senin çözümlerin benim coğrafyamda geçersiz" diyordu. Ancak asıl nükleer yıkım, bu reddedişin hemen ardından, saat 18:51'de geldi. Nastya, günlerdir içinde tuttuğu, belki de ilişki başladığından beri bastırıldığı o temel, o ilkel korkuyu kustu: *"Eren, hayatımı bekleyerek geçirmek istemiyorum, bunu hiç hayal etmemiştim."*

15.2. Panik Butonu, Manevi Şantaj ve Akıl Tutulması

Bu cümle, benim özenle, tuğla tuğla kurduğum Gelecek Vizyonumu (Future Vision) ve o meşhur 5 Yıllık Planımı tam kalbinden vuran, hiçbir savunma sistemi tarafından engellenemeyen bir füzeydi. O an, DBKG'nin yıllardır geliştirdiği rasyonel savunma sistemleri, mantık filtreleri ve soğukkanlılık protokolleri çöktü. Stratejik akıl, yerini saf, kontrolsüz ve ilkel bir Duygusal Paniğe bıraktı. Kaybetme korkusu, mantığımı kör etmiş, vizyonumu karartmıştı. Zihnimde sirenler çalıyor, kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, "Müşteri masadan kalkıyor, anlaşma iptal ediliyor!" uyarısı yankılanıyordu.

Ona, daha önce verdiğimiz sözleri, Yaraticının bizi sınadığını, bu yola ne kadar emek verdiğimi, ailemin onu bildiğini hatırlatarak cepheyi tutmaya, dağılan orduyu toparlamaya çalıştım. Ancak korku, mantuktan daha hızlı yayılır ve daha bulaşıcıdır. O, *"10 yıllık okul hayatımı, en güzel gençlik yıllarımı sadece uzaktaki bir adamı bekleyerek,*

belirsizlik içinde geçirmek istemiyorum, hayatım boşa gidecek" diyerek, benim "Yatırım" ve "İnşaat" olarak gördüğüm süreci, "Zaman Maliyeti" (Time Cost) ve "Kayıp" olarak masaya koydu. Onun gözünde ben bir fırsat, bir gelecek değil; gençliğini tüketecek, onu hayattan alıkoyacak karanlık bir bekleme odasıydım.

Ben ise, stratejik olarak yapılmaması gereken en büyük hatayı, bir liderin asla yapmaması gereken o aciz hamleyi yaptım. Elimdeki son manevi kozu, bir silah gibi değil, üzerime giydiğim bir intihar yeleği gibi kullandım: *"Beni bu dünyada yalnız bırakırsan, kaybedecek başka bir şeyim kalmadığı için tüm inancımı kaybederim."*

Bu, bir aşk ilanı veya sadakat yemini değildi. Bu, karşı tarafa yüklenen dayanılmaz, haksız, manipülatif ve korkutucu bir vicdan sorumluluğuydu. 17 yaşındaki bir kıza, "Benim inancım, maneviyatım ve hayatım senin iki dudağının arasında, gidersen ben biterim, vebali senin boynuna" demek; onu kazanmak değil, onu **rehin almaya** çalışmaktı. O an, onu sevmiyor, onu eziyordum. "Tüm ailem seni tanıyor, onları hayal kırıklığına uğratabilirim" diyerek, kendi üzerimdeki toplumsal baskıyı ve beklentiyi de onun omuzlarına yükledim. Bu, liderlik değil, acizlikti ve o bunu hissetti.

15.3. Strateji Değişikliği: "Hard Kapitalist" Teklifi ve Bütçe Masası

Duygusal baskının, manevi şantajın ve ajitasyonun işe yaramadığını, aksine onu daha da uzaklaştırdığını, korkuttuğunu gördüğümde (Saat 21:00 suları), taktik değiştirmek zorunda kaldım. Madem sorun "Beklemek", "Gelecek Kaygısı" ve Maddi Belirsizlikti; o zaman sorunu

parayla, kariyerle, somut vaatlerle ve matematiksel kesinlikle çözecektim. İçimdeki ağlayan, duygusal Eren'i susturdum; yerine masaya yumruğunu vuran Yatırımcı Ereni sahneye sürdüm. Otobüs koltuğunda, karanlıkta, elimde telefonla ona bir hayat planı, bir kurtuluş reçetesi çizdim.

Ona, bir aşk mektubu değil, maddeleri ve yükümlülükleri belli olan uluslararası bir ticaret anlaşması metni gibi detaylı, rakamlı bir teklif sundum. Bu, umutsuz bir aşkın son çırpınışı değil, bir CEO'nun "Şirket Birleşmesi" (Merger) teklifiydi:

1. **Lojistik Garanti:** *"Türkiye'ye gel. Pasaport, uçak bileti, internet, barınma ve tüm masraflar benden. Ankara'ya iner inmez rabat edeceksin, hiçbir bürokratik engelle karşılaşmayacaksın."* (Sıfır Maliyetli Geçiş). Onun "Nasıl gelirim, param yok" korkusunu, "Her şey ödendi, fatura bana ait" diyerek silmeye çalıştım.

2. **Eğitim Teminatı:** *"Doktor olmak istiyorsan, bayağın buysa, burada da olursun. Sınava ben hazırlarım, harcını ben öderim, eğitimi ben finanse ederim. Kariyerinden vazgeçmen gerekmiyor."* (Kariyer Kaybı Yok). Onun en büyük korkusu olan eğitimsiz kalma ve mesleğini kaybetme ihtimalini, kendi gelecekteki sermayemle sigortaladım.

3. **Ekonomik Çıpalama (Anchoring):** *"Burada doktor olursan aylık 173.530 ruble maaş alırsın."* (Ona kendi para birimiyle, kendi algı dünyasında reddedemeyeceği büyüklükte bir

rakam sundum). Bu rakam, Rusya'daki ortalama bir doktor maaşının katbekat üstündeydi. Duygularına değil, cüzdanına, hırsına ve mantığına hitap ettim.

4. **Barınma Çözümü:** *"Annemle kalırız, kira derdimiz olmaz, sonra birikimle evimizi alırız."*
Bu, benim fedakarlığımı, güvenli bir aile ortamı vaadiydi ama onun için bir kısıtlama, bir "sığıntı olma" durumu olarak algılanabilirdi.

Bu teklif, benim tüm sermayemi (Midas, S1 Altınları), tüm geleceğimi (Memuriyet maaşımın tamamını) ve ailemi (Annemin evi ve desteğini) bu ilişkiye ipotek ettirmem demektir. Bu bir "Kamikaze" dalışıydı. Gemiye (İlişkiyi) kurtarmak için, geminin kendisini (Kendi hayatımı ve kaynaklarımı) yakıt olarak kullanıyordum. Risk sınırsızdı, getiri belirsizdi.

15.4. Şafak Vakti İnfazı: "Eğitim Asla İhanet Etmez"

Gece boyu süren, sabaha kadar uyumadan, gözlerim kan çanağına dönmüş halde yazdığım bu finansal ve lojistik bombardımana, 26 Ocak sabahı 05:51'de cevap geldi. Nastya, benim sunduğum o muazzam "İlişki, Kariyer ve Para" paketini, o "kurtuluş reçetesini" elinin tersiyle itti ve masaya kendi soğuk, rasyonel gerçekliğini koydu: *"Eğer ilişki ile eğitim arasında seçim yapmam gerekirse, eğitimi seçerim. O asla ihanet etmez ve can yakmaz."*

Bu cümle, benim iflasımın resmi ilanı, konkordato kararımıdır. O, beni (ve sunduğum ilişkiyi) bir "Risk, Acı ve İhanet Kaynağı", istikrarsız bir değişken olarak; eğitimi

ise "Güvenli Liman", sadık bir eş olarak kodlamıştı. Benim sunduğum garantiler (Maaş, SGK, Ev, Anne Desteği), onun geçmişten gelen veya karakterine işlemiş köklü İhanet Korkusunu yenmeye yetmemişti. O, kontrol edemediği bir insana (bana) güvenmektense, kontrol edebildiği bir sisteme (okula) güvenmeyi seçmişti.

Son çırpınışlarım, "İkisini de yapabiliriz", "Ben senin gücün olurum", "Başkaları başarıyor" tezlerim, onun şu yıkılmaz duvarına çarptı: *"Ağlayacak bir omuza ihtiyacım yok. Ben her şeyi kendim yapmaya alışkınım."* Bu, benim "Lider/Koruyucu" rolümü reddetmesiydi. Kendi kendine yeten bir sistem olduğunu, benim desteğime muhtaç olmadığını beyan ediyordu. Benim "Sana bakarım" teklifim, onun gözünde bir lütuf değil, bağımsızlığına ve karakterine bir hakaretti.

15.5. Son Nokta: "Gerek Yok" ve Sistemin Karanlığı

Ve nihayet, tüm o uzun paragrafların, tüm o gece yarısı hesaplarının, tüm o yalvarışların, stratejilerin ve vaatlerin sonuna konan o iki kelime, bir mahkeme hükmü gibi indi: **"Не нужно." (Gerek yok / İstemiyorum).**

Ve ardından gelen ölüm vuruşu, son darbe: **"Buna bir son vermek istiyorum."**

Saat 07:46. Operasyon bitmişti. Yatırım batmış, sermaye erimiş, "Gökdelen" hayali enkaz altında kalmıştı. "Bekleyemem" diyen kız, "Gerek yok" diyerek fişi çekmişti. O an, Ankara'ya giden otobüsten inip taksiye bindiğim andı. Fiziksel olarak Ankara'ya, başkente varmıştım ama ruhsal olarak Çelyabinsk steplerinde, -35

derecede donarak ölmüştüm. Geriye sadece, sabaha karşı 4 saat boyunca ağlayan, kendi yarattığı enkazın altında kalan bir genç ve onun küllerinden, acısından, aşağılanmışlığından ve öfkesinden doğacak olan "Hard Kapitalist" bir adam kalmıştı. O an, aşkın bittiği ve hesabın başladığı andı. DBKG sistemi "Çöküş" raporu verdi, tüm duygusal modülleri kapattı ve kendini Güvenli Mod da yeniden başlattı.

BÖLÜM 16: ÇELİK PAKTİNİN FESHİ VE YAMATO'NUN YALNIZ SEFERİ (26 OCAK)

16.1. Diplomatik İflas, Son Teklifin Reddi ve Vizyonun Duvara Çarpışı

26 Ocak şafağında, Ankara'ya giden o uzun ve karanlık yolda, elimdeki tüm kozları; maddi, manevi, lojistik ve hatta ruhsal tüm rezervlerimi masaya sürdüğüm o uzun, uykusuz gecenin sonunda, beklediğim coşkulu bir "Evet" yerine, buz gibi, kısa ve net bir "**Gerek yok**" (He нужно) cevabıyla karşılaştım. Bu cevap, sadece bir reddediş değil, diplomatik bir iflasın ilanıydı.

Ona sunduğum teklif, 18 yaşındaki bir öğrencinin hayal edebileceğinin, hatta talep edebileceğinin çok ötesindeydi: "*Türkiye'ye gel, tıp eğitimini ben finanse edeyim, pasaport masraflarını ben ödeyem, sana aylık 173.530 ruble maaş vizyonu sunayım, arkanda SGK gibi bir devlet güvencesi olsun.*" Bu, sıradan bir aşk teklifi değil, krizdeki bir ülkeye sunulan "**Kurtuluş Paketi**" (Bailout Package) niteliğindediydi. Ben ona sadece kalbimi değil, sınıf atlaması için bir asansör sunmuştum. Ancak Nastya, gelecekteki olası bir refah ve güç için, bugünkü küçük konforundan, korkularından ve alıştığı o gri "sıradanlıktan" vazgeçmeyi reddetti. "*Eğitim asla ihanet etmez*" diyerek, benim sunduğum "İnsan ve İrade" odaklı güvenliği, "Sistem ve Rutin" odaklı (okul) güvenliğe tercih etti. O, risk alarak kazanmayı değil, risk almayarak kaybetmemeyi (ama aslında yerinde saymayı) seçmişti.

O an anladım ki; ben ona okyanusu vadeliyordum, o ise kendi küçük gölünde boğulmaktan memnundu. Vizyon farkı, kapatılamaz bir uçurumdu. O an, ona

kızılmaktan çok, kendi stratejik körlüğüme kızdım; bir serçeye, kartal gibi uçmayı teklif etmişim.

16.2. İttifakın Dağılması ve Sistem Pakının Kuruluşu: İnsansız Gelecek

Nastya'nın bu kararı, benim büyük umutlarla kurduğum "Çelik Pakı" (İnsanlı İttifak) doktrininin çöküşüydü. Denklemdaki hatayı bulmuştum: **İnsan Faktörü**. İnsan, denklemin en zayıf, en kırılgan ve en öngörülemez halkasıydı. Duygular değişkendi, sözler unutulurdu ve iradeler kırılırdı. Bu yüzden, o sabah Ankara yolunda, otobüsün buğulu camından Anadolu bozkırına bakarken, insan faktörünü denklemden çıkardım ve yeni, sarsılmaz bir ittifak kurdum: **"Sistem Pakı."**

Yeni müttefiklerim artık kanlı canlı, kaprisli, korkak insanlar değildi. Onlar asla yorulmayan, asla "bekleyemem" demeyen, asla "yoruldum" diye şikâyet etmeyen, asla ihanet etmeyen soyut ve mutlak güçlerdi:

1. Bileşik Getiri (General Faiz):

Uyurken bile benim için savaşan, paramı katlayan, zamanı lehime çeviren sadık ordum. Midas hesabındaki her artış, Nastya'nın yokluğundan daha gerçektir.

2. Algoritma (General Kod):

Python scriptleri, Cisco ağları, madencilik sistemleri... Emirlerimi sorgusuz sualsiz uygulayan, duygusal dalgalanmalar yaşamayan kurmaylarım. Onlara "Çalış" dediğimde çalışıyor, "Dur" dediğimde duruyorlardı.

3. Tapu ve Mülkiyet (General Varlık):

Sadakati tapu siciline, blockchain'e ve devlet kayıtlarına işlenmiş topraklarım ve varlıklarım. Onlar beni terk edemezdi, çünkü mülkiyeti bendeydi.

Bu yeni pakt, duygusal değil, tamamen matematiksel. Nastya'nın "Dayanamam" dediği yerde, sistem "Ben 7/24 çalışırım" diyordu. İnsana güven devri kapanmış, sisteme güven devri başlamıştı.

16.3. Çelyabinsk Vizyonunun Dönüşümü: Sıcak Bir Yuva, Soğuk Bir Anıt

Çelyabinsk'e dikmeyi planladığım, o maketini zihnimde çizdiğim gökdelen, artık Nastya ile yaşanacak sıcak, romantik bir "Yuva" projesi değildi. O bina, bir aşk yuvasından çıkıp, bir İrade ve Güç Anıtına dönüşmüştü.

Selçuk Bayraktar'ın "Yapılamaz, engelleniriz" denilenleri yapması, ambargolara rağmen kendi teknolojisini üretmesi gibi; ben de imkânsız görünen o projeyi, Türk siyasetinin ve kaosunun bana kazandırdığı "Antifragile" (Kaostan güçlenen) yeteneğimle inşa edecektim. O bina, Nastya penceresinden bakıp mutlu olsun diye değil; o şehrin, o vizyonsuzluğun ve beni reddeden o "sıradanlığın" üzerine devasa, ezici bir gölge düşürmek için yükselecekti.

Ben o binanın açılışında, o kürsüde Türkçe konuşacak, sesim o meydanda yankılanacak ve dünya beni tercümanlardan dinleyecekti. O ise, belki o binanın önünden geçerken, elinde market poşetleriyle, kaybettiği geleceğe, kaçırdığı vizyona bakıp iç geçirecekti. O bina

benim başarımıdı, onun ise pişmanlığı olacaktır. İntikam, ona zarar vermek değil; onun hayal bile edemeyeceği bir seviyeye ulaşmaktır.

16.4. Yamato'nun Rotası ve Son Yemin: Duyguların İnfazı

Tarih, gemisiyle batan, onurunu canından aziz bilen Japon Amiral Tamon Yamaguchi'yi saygıyla yazar. Ben de o gece, içimdeki o Aşık Eren'i, o saf çocuğu, o batan gemide (eski ilişkide) bıraktım. Onu kurtarmaya çalışmadım, onun boğulmasını izledim. Ancak kendim batmadım. Ben, o enkazdan sıyrılıp, tarihin en güçlü, en ağır zırlıslı **YAMATO**'nun kaptan köşküne geçtim.

Ve o köşkün duvarına, bir daha silinmemek, bir daha tartışılmamak üzere şu yemini kazıdım. Bu, DBKG'nin yeni Anayasası'nın değiştirilemez maddesiydi:

• **ASLA AŞIK OLMAYACAĞIM.**
(Duygusal zaaf yok).

• **ASLA ROMANTİK OLMAYACAĞIM.** (Zaman ve enerji israfı yok).

• **ASLA EVLENMEYECEĞİM.**
(Bağımsızlığın devri yok).

Dahili ve harici bedhahlar (Nastya, engeller, korkular, akrabalar) olacaktır. Ama muhtaç olduğum kudret, artık bir kadının değişken sevgisinde, bir "Aferin" sözünde değil; damarlarımdaki asil kanda, cebimdeki sermayede ve kurduğum sistemin çarklarındadır.

Eski gemiler batırıldı. Duygular imha edildi. Şimdi sadece Güç, Sermaye, Disiplin ve Zafer var. Yamato, tam yol ileri. Hedef: Mutlak Hakimiyet.

BÖLÜM 17: BÜROKRATİK ZAFER, BİYOLOJİK İFLAS VE BİLİNÇALTI SABOTAJI (27 OCAK)

17.1. Sabahın Hayaleti: "Umut Refleksi" ve Kas Hafızası

27 Ocak sabahı gözlerimi açtığımda, irademin ve mantığımın henüz devreye girmediği, bilincin "Boot" (Önyükleme) aşamasında olduğu o ilk birkaç saniyede, bilinçaltım yönetimi "Hostile Takeover" (Düşmanca Devralma) ile ele geçirdi. Elim, yılların getirdiği bir alışkanlık olmamasına rağmen, sanki 15 yıllık bir refleksmiş gibi istemsizce telefona gitti. Gözlerim, o tanıdık ismin (Nastya) yanında bir "yazıyor..." ibaresi, yeşil bir çevrimiçi ışığı veya gece bırakılmış bir "özür" bildirimini aradı.

Bu, bilinçli bir karar veya bir stratejik hamle değildi; bu, yüksek dozda dopaminle beslenmiş ve aniden kesintiye uğramış bağımlı bir zihnin "Yoksunluk Kriziydi. Kas hafızam, o eski hazzı arıyordu. Sonuç, beklediği gibi koca bir hiçti. Karanlık ekran, bana sadece kendi yorgun yansıمامı gösterdi. Bu boşluk, güne başlarken suratıma çarpan ilk tokat oldu. Umut etmek, şu aşamada sadece kendine işkence etmektir; ama sistem, "Eski Yazılım" kalıntılarını temizleyemediği için bu hatayı yapmaktan kendini alamıyordu. O an anladım ki, savaş bitmiş olsa da cephedeki mayınlar (alışkanlıklar) hala temizlenmemişti.

17.2. SGK Çıkarması: İtibarın İadesi ve Devletin Sıcak Kucağı

Duygusal cephede aldığım bu ağır sabah hasarını onarmak ve sistemi yeniden kalibre etmek için, hemen fiziksel cepheye, "Güvenli Bölge" olarak kodladığım SGK binasına intikal ettim. Amacım sadece staj başvurusunu netleştirmek değil, aynı zamanda "Güç Alanımı" (Network) kontrol etmek ve kendime "Benim bir statüm var" mesajını vermektir.

Kurumun kapısından içeri girdiğim an, atmosfer değişti. Nastya ile iletişimimde hissettiğim o ezici "değersizlik" ve "fazlalık" hissi, yerini bürokratik bir saygınlığa bıraktı. Burada "istenmeyen adam" veya "bekletilen aşık" değil, "beklenen adam" ve potansiyel meslektaşım. Şefler, amirler ve yıllarını devlete vermiş memur abiler beni bir stajyer gibi değil, bir evlat gibi sıcak karşıladı. Öğle yemeğinde masaya oturduğumuzda, sadece karnım değil, zedelenen egom da doyuyordu. Zaman, dijital dünyadaki o sancılı bekleyişin aksine, burada kaliteli, verimli ve gerçek akıyordu.

Bürokrasinin o gri ve soğuk yüzü, bana Nastya'nın "tutkulu" olduğunu sandığım kalbinden çok daha sıcak, çok daha güvenilir gelmişti. "Kariyer Kapısı" üzerinden yapmam gereken resmi başvuru prosedürünü hallederek, geleceğimi "imza altına" aldım. Orada mutluydum; çünkü orada belirsizlik yoktu, orada bir "Statüm", bir masam ve bir geleceğim vardı. Devlet, vatandaşına (bana) sahip çıkmıştı.

17.3. Ters Blitzkrieg, "Pasif Agresif" İşgal ve Savunma Kalkanının İfşası

Ancak günün bu somut mutluluğuna ve kurumsal zaferine rağmen, zihnimin arka planında (Background Process) çalışan o lanetli işlemci (Nastya Dosyası), sistemi yavaşlatmaya ve CPU'yu ısıtmaya devam ediyordu. 15 günlük o hızlı yükseliş ve ani çöküş... Bu, basit bir ayrılık değil, bir travmaydı.

O an, yemek masasında çayımı içerken acı bir stratejik gerçeği fark ettim: Ben ona "Yıldırım Harekâtı" (Blitzkrieg) yaptığımı, onu hızla fethettiğimi sanıyordum. Oysa gerçekte o bana "Ters Blitzkrieg" yapmıştı. Beni hızla kendine çekmiş, duygusal savunma hatlarımı "ilgi" ve "uyum" ile aşmış, beni zirveye çıkarmış ve sonra paraşütsüz bir şekilde aşağı bırakmıştı. Onun yaptığı saldırı değil, bir Çekim Gücü Tuzağıydı. Ben saldırdığımı sanırken, aslında onun yörüngesine kapılıp yanmıştım. Bu hasar, günün neşesine, tıpkı mükemmel bir fotoğraftaki ölü piksel gibi, silinmez bir pürüz olarak yansıyor.

Ve en büyük, en dürüst itirafı kendime o gün yaptım: Zihnimde kurduğum o devasa "Çelyabinsk'e Gökdelen Dikme" hayali... Bu rasyonel bir iş planı veya ticari bir vizyon değildi. Bu, benim bilincimin acı çekmemek, "reddedilme" gerçeğiyle yüzleşmemek ve egomu korumak için ürettiği, son derece gelişmiş bir "**Savunma Sistemi**" (**Coping Mechanism**) idi. Beynim, "O seni istemedi" gerçeğini kabul edemediği için, "Zaten ben orayı fethedecektim, intikam alacağım" senaryosunu uydurmuştu. Gökdelen, benim sığındığım bir Hayal Kalesiydi.

17.4. Yatırım Ambargosu ve Sermayenin Geri Çekilmesi

Bu yüzleşmeyle birlikte, strateji masasında son ve kesin kararı verdim. İçimde hala bir nefret kırıntısı vardı, evet. Bu, hala duygusal baktığımın, nötrleşemediğim bir kanıtıydı. Ama mantığım (TMR Rejimi) devreye girdi ve şu hükmü verdi: *"O şehir (Çelyabinsk) ve o insanlar, benim vizyonumu, benim sermayemi ve benim enerjimi hak etmiyor."*

Gerçek bir yatırımcı, değer görmediği, riskli ve nankör bir pazardan sermayesini çeker (Capital Flight). Ben de çektim. Oraya o gökdeleni dikmek, onları "varlığımla" ve "başarımla" ödüllendirmek olurdu. Ben ise onları en büyük cezayla, **"Yokluğumla"** cezalandıracaktım. O şehir, benim kuracağım o muhteşem yapıdan mahrum kalacaktı. Yatırım rotası değişti, ambargo başladı.

BÖLÜM 18: ANKARA REHABİLİTASYONU, NESNELERİN SADAKATI VE SESSİZ GÖZLEMCİ (28 OCAK)

18.1. Kızılay Terapisi, Teknoloji Sığınağı ve "Manuel Müdahale"

28 Ocak günü, Ankara'nın gri, bürokratik ama bir o kadar da güven veren kalbi Kızılay'da, kendi Yeni Normalimi inşa etmek ve sistemi fabrika ayarlarına döndürmek için sahaya indim. Sabahın erken saatlerinde, şehrin o kaotik gürültüsünden kaçarak kitapçılardan huzurlu sessizliğine ve teknoloji mağazalarının o soğuk, rasyonel, binary (0 ve 1) dünyasına sığındım. Raflardaki her bir kitap ve vitrindeki her bir işlemci, bana insanlardan daha güvenilir geliyordu. Kendimi iyi, hatta "arındırılmış" hissediyordum; çünkü bu nesnelere (kitaplar, çipler, devre kartları) bana ihanet etmezdi, benden sıkılmazdı, "yoruldum" demezdi ve en önemlisi benden bir şey talep etmezdi. Onlar, sadece onlara sahip olanın iradesine hizmet ederdi. Bu, benim aradığım Mutlak İtaatin ta kendisiydi.

Ancak zihnimin karanlık, henüz tam aydınlanmamış köşelerinde, Nastya'nın hayaleti bir sistem hatası (glitch) gibi hala dolaşıyordu. Beyin kaslarım ve dopamin reseptörlerim, yılların evrimsel alışkanlığıyla ve 15 günlük yoğun maruziyetin etkisiyle biyolojik bir refleksle onu arıyordu. Bir vitrine baktığımda, bir şarkı duyduğumda içimden bir ses ona nefret kusmak, "Beni nasıl bırakırsın?" diye haykırmak istiyordu. Ama tam o anda, iradem, yani "DBKG Yönetim Paneli" devreye girdi. Sisteme acımasız bir **"Manuel Müdahale"** (Manual

Override) yaptım. Duygusal vanaları kapattım. Kendime şunu hatırlattım: Nefret etmek, hala önemsemektir. Nefret, aşkın tersi değil, onun hastalıklı bir formudur. Ben ise "Nötrleşmeyi", yani onu bir yabancı statüsüne indirmeyi seçtim. Ona kızgın değildim; sadece onun vizyonsuzluğuna, elindeki elması (beni) kömür sanıp atmasına acıyordum.

18.2. Vizyon Farkı: Hızla Tüketenler ve İnşa Edenler

O an, kitap raflarının arasında gezerken, elimde *Robert Greene* ve *Jules Payot* ciltleri varken, aramızdaki o devasa, kapatılamaz farkı net bir şekilde gördüm. Nasty, "Hemen yaşamak" istiyordu. Gençliğini, enerjisini, güzelliğini bir an önce tüketmek, anlık hazların peşinde bir kelebek gibi savrulmak istiyordu. Bu hız, onu çabuk yaşlandıracak, enerjisini tüketecek ve "Amortisman" (Değer Kaybı) sürecini hızlandıracaktı. O, zamanı bir "Gider Kalemi" olarak kullanıyordu.

Ben ise "Uzun Ömrü" ve "İnşa Etmeyi" seçmiştim. O, kaynaklarını tüketen bir "**Tüketici**"; ben ise sabırla, taş üstüne taş koyarak geleceği kuran bir Yatırımcıydım. Bu denklemde, matematiksel olarak ben her zaman **Güçlü ve Veren Taraf**, o ise her zaman **Zayıf ve Muhtaç Taraf** olacaktı. Doktor olması, yüksek akademik hedefleri olması büyük resimde bir şeyi değiştirmiyordu; çünkü "Vizyonu" zayıftı. Vizyonu olmayan güç, kontrolsüz bir enerjidir ve sonunda tükenir. O, sadece bir "Meslek" sahibi olacaktı; ben ise bir "İmparatorluk" sahibi. O an anladım ki; o beni terk etmemişti, ben onu "Seviye" olarak

aşmıştım. O, irtifa kaybeden uçaktan atılan safra ağırlığıydı.

18.3. Pizza Diplomasisi, Aile Kalesi ve Dijital Gövde Gösterisi

Günün finalini, bu hayattaki en büyük müttefikim, şartsız şurtsuz tek yatırımcım olan annemle yaptım. Ona ısmarladığım pizza, sadece bir öğün yemek değil; bir güç gösterisiydi. "Benim param, benim ailem, benim huzurum" mesajıydı. Beraber çekildiğimiz fotoğraflar, yapay zekâ ile üretilmiş sahte mutlulukların değil, kan bağıyla örülmüş gerçek mutluluğun belgesiydi. O masada, bana ihanet etmeyecek tek kadının karşısında oturuyordum.

Ancak stratejik son vuruşu, henüz o masadan kalkmadan, tek başıma pizza yerken çektiğim o kareyle yaptım. O fotoğrafı, hiçbir açıklama yazmadan, sadece sessiz bir duruşla Telegram hikayesine (Story) koydum. Mesaj basitti ama yıkıcıydı: *"Ben buradayım, keyfim yerinde, karnım tok, arkamda ailem var ve sensiz de gayet güçlüyüm. Hatta sensiz daha güçlüyüm."*

Ve beklenen oldu. Bildirim ekranında o tanıdık isim belirdi. Beni engellememişti. Beni silmemişti. Beni **İZLİYORDU**. Neden mi? Çünkü gidenler, her zaman geride bıraktıkları "Büyük Şeyi" merak ederler. Terk ettikleri enkazın dumanını görmek isterler. Ama o, duman değil, bir ziyafet ve gülümseme gördü. O an, statüsü değişti. O artık benim hikayemin bir başrol oyuncusu, hatta figüranı bile değil; sadece benim "Başarı Hikayemin" uzaktan, locadan bilet alıp izleyen gizli takipçisiydi. O anki tebessümüm (:), bir aşkın kırıntısı

değil, mutlak bir hakimiyetin ve ona duyduğum acımanın ifadesiydi.

SONUÇ: Duygusal iflas süreci, konkordato ilan edilmeden, doğrudan Varlık Yönetimine geçilerek tamamlanmıştır. Borçlar silinmiş, bilanço temizlenmiş, ana sermaye (İrade ve Zihin) koruma altına alınmıştır. Artık sadece şifreli dosyalar, Midas grafikleri ve yeni hedefler var.

DOSYA KAPATILDI.